

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΦΙΛΟΘΕΗΣ

ΤΗΣ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ, ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ 19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

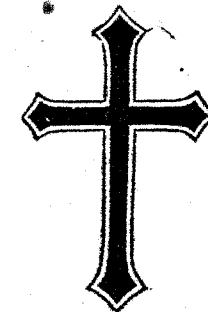
Ἐκδοθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν Βενετία τὸ ἔτος 1875

Ἐκ δευτέρου ὑπὸ τῆς οἰκογενείας Μιλτιάδου Μπενιζέλου
τὸ ἔτος 1893. Νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ Ἱερέως

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Λ. ΒΟΥΤΕΡΗ

Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου

Πρὸς κοινὴν ἀπάντων τῶν φιλεόρτων Χριστιανῶν ὠφέλειαν

Ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους Μονὰς ἡ Ὁσία Φιλοθέη τῷ 1859 μ. Χ.
Κατέλιπον μνήμην αἰώνιον αἱ ἅγιοι Γυναῖκες, διὰ τὴν ἐνάρετον
καὶ ἀγνήν Πολιτείαν τους.

Ἀγαπήσατε τὸν Χριστὸν καὶ εὐρήσατε χάριν αἰώνιον.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1923

149890

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Α. ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ

119890

19 Φεβρουαρίου. Τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀρχιππου καὶ τῆς ἁγίας
μητρὸς ἡμῶν Φιλοθέης τῆς ἐξ Ἀθηνῶν.

Ἀποστολικὸν ἔχος Γ' τοῦ Ἀποστόλου

ἌΠΟΣΤΟΛΑΕ Ἁγίε Ἀρχιππε, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα
πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῆς ἁγίας Φιλοθέης ἔχος α'. Τῆς ἐρχομῶν πολίτης

ΑΘΗΝΩΝ τῶν κλεινῶν τε νῦν καὶ πάλαι τὸ θλάσθημα, καὶ τῶν
χθῆς καὶ πρώην ἐσίων, τὸ ἀρίζηλον καύχημα, τιμίσωμεν ἐν ὕμνοις
οἱ πιστοί, Ὁσίαν Φιλοθέην εὐλαδῶς. ἔτε τὸν Χριστὸν ἐντόνωσ. πάντων
τῶν γετηρῶν ἀντίλλαξεν. Ἐχουσα οὖν συμπροσευτην τὸν παρμέγαν
Διονύσιον, σῶζε τοὺς προσκυνοῦντας εὐσεβῶς τὸ πάνσεπτον σκῆνος σου.

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου Ἦχος δ'. Ἐπεράνης

ὩΣ ἀστέρα μέγαν σε, ἡ Ἐκκλησία, κεκτημένη Ἀρχιππε, ταῖς
τῶν θυμάτων σου βολαῖς, φωτιζομένη κραυγάζει σου. Σῶσον τοὺς
πίστει τιμῶντας τὴν μνήμην σου.

Τῆς ἁγίας Κοντάκιον Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένης

Μηστειθεῖσα ἄμωμε τῷ τοῦ Πατρὸς θεῷ Λόγῳ, καθαρὰν καὶ
ἄσπιλον σαυτὴν διατήρεις, ἔθεν σε, πρὸς τὸν νυμφῶνα τῆς ἄνω δόξης
κέκληκεν ὁ σὸς Νυμφίος ὡ συναγάλλη καὶ πρεσβεύεις Φιλοθέη, σω-
θῆναι πάντας ἡμᾶς ἀξιόγαστε.

Μεγαλυνάριον

ΤΗΝ ἄμωμον νόμφην τοῦ ποιητοῦ, θείαν Φιλοθέην, ἱκετεύσω-
μεν ἔκτενωσ, βοῶντες ῥῆσαι παντοίων νόσων, ἡμᾶς τοὺς ἐκτελοῦντας
τὴν θείαν μνήμην σου.

Πανσέληνος. Κυριακὴ δευτέρα τῶν Νηστειῶν τῆς ἁγίας Φιλοθέης.
Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν. Ἀλληλουῖα.

Γεώργ. Ἀ. Βουτιέρης Ἱερεὺς.

ΜΗΝΙ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΩ ΙΘ'

ΜΝΗΜΗΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΜΕΝ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΦΙΛΟΘΕΗΣ

ΤΗΣ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐσπέρας ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ μετὰ τὸν Προσημακὸν Ψαλμὸν τὸ α'. Ἀντίφω-
νον τὸ Μακάριος ἀνὴρ. εἰς τὸ Κύριε ἐκίραξα ἱστώμην στιχ. στ' στιχηρὰ προσμ. Ἦχος δ'.

Ὡς Γεωαῖων ἐν Μάρτυσι.

ΤΟ Χρυσόχροον σκῆνωμα καὶ λαμπρότατον ἄγαλμα τὸ χρυσοπέ-
νυμον αὐθις ἄκουσμα, πλυπορείκιλος Στέφανος, τὸ στόμα τὸ πάντερ-
πνον, ὁ ποιμὴν ὁ γαληνός. τῆς ἀγάπης ὁ σύνδεσμος, ὁ μελίρρητος.
Ποταμός τῆς εἰρήνης Φιλοθέη, ὁ φωστὴρ τῶν Μοναζόντων, ἀναδειχ-
θεῖσα λαμπρότατος.

(Δίς.)

ὩΣ ἀστὴρ φαεινότατος, ἐν Ἀθήναις ἐπέλαμψας, καὶ ὡς μύρον
κάλλιστον, καὶ ἠδύπνοον ὡς ἀηδῶν δὲ εὐκέλαδος, ὡς μύλον τὸ εὖσομον,
καὶ ὡς Ἥλιος παιδρός, πανταχοῦ ἐξανέτειλας, καὶ ἐφώτισας, Μοναχῶν
καὶ μιγάδων τὰς καρδίας· ἔθεν ἅπαντες ὁμνοῦμεν, σοῦ τὴν ἁγίαν
Μετάστασιν.

(Δίς.)

ΚΑΙ πτωχῶν καταφύγιον, καὶ τῶν ξένων διάσσομα, Νεανίδων σύν-
ταξις. Μητρὸς γέγονας, τῶν ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καὶ νόσων, καὶ
θλίψεων, ἰατρὸς καὶ ὁδηγός, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων τε· διὰ τοῦτο
σε. ὁ Χριστὸς ἀγαπήσας εἰς τὰς ἄνω, Οὐρανίους ἀναπαύσεις, ἐνέθηκέ
σε Πανένδοξε.

Δόξα Ἦχος πλ. α'.

ΠΑΝΤΑ τὰ σά, καὶ σεαυτὴν τῷ Θεῷ καθιέρωσας, νοῦν καὶ ψυ-
χὴν καὶ καρδίαν καὶ σῶμα· τῆς φωνῆς γὰρ τοῦ Ἐθαγγελίου
ἀκούσασα τὰ πάντα κατέλιπες, χρυσὸν δὲ καὶ τιμὴν, ὡς οὐδὲν ἐλογί-
σω, καὶ ὅλη γέγονας τοῦ Χριστοῦ οἴκος ἐνδοξος· ἔθεν καὶ ἀνέκραζες
πᾶσι τοῖς φοιτῶσι πρὸς σὲ καταλείψατε τὰ φθαρτὰ καὶ ἐπίκηρα καὶ
ποθήσατε τὸν σταυρωθέντα Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· διὰ τοῦτο ὁ Χρι-

στές. Ἰδὼν σου τὸ εὐγενές τῆς ψυχῆς, ἐλθὼν παρὰ σοὶ καὶ τοικεῖν ἤρε-
τίσαστο· αὐτὸν οὖν καθικέλευε, Φιλοθέη, Χρυσότης, σωθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Καὶ οὖν.

Σὲ τὴν Θεοῦ μητέρα, καὶ Παρθένον ἀγνήν, καὶ τῶν Χερουθιμ
ἀγιωτέραν, ἐν φωναῖς ἀσμάτων μεγαλύνομεν, ὅτι ψυχῇ καὶ σώματι,
Θεοτόκον ὁμολογοῦμεν, ὡς κυρίως γεννήσασαν Θεὸν σεσαρκωμένον.
Πρέσβευε Πάναγνε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐξοδοί. Τὸ Φῶς Παρὸν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφίηται αὐτῶν βλά-
σανος, ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κά-
κωσις ἢ ἐξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀσφ' ἡμῶν πορεία σὺντριμμα· οἱ δὲ
εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλ-
πίς αὐτῶν Ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα
εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτούς
ἀξιούς ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς,
καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ
Ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ
διαδραμοῦνται· κρινούσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασι-
λεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ
συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ Πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν
αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ
ἐν τοῖς Ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν·
καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ἐψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ Βα-
σίλειον τῆς Εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς
Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερα-
σπιεῖ αὐτῶν· λήψετε πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιή-
σει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσετε θώρακα δικαιοσύνης,
καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήφεται ἀσπίδα ἀκα-
ταμάχητον, ὁσιότητα, ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ρομφαίαν.
συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύσον-
ται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου

τῶν νερῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόου θυμοῦ, πλή-
ρεις ριζήσονται γάλαξαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης·
Ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀναστήσεται αὐτοῖς
Πνεῦμα δυναμειῶς, καὶ ὡς λαὸν ἐκλιμήσει αὐτούς, καὶ ἐσχημά-
σει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θεόνους
δυναστῶν· ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς, καὶ σύνετα· μάθετε δικασταὶ
περάτων γῆς· ἐνώπιον αὐτοῦ κρητοῦντες πληθεύς, καὶ γαργυρωμέ-
νοι ἐπὶ ὄχλοις ἔθνων· ὅτι ἐδόθη, παρὰ Κυρίου ἡ κρᾶτησις ὑμῶν, καὶ
ἡ δυναστεία παρὰ Ἐψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθῆσῃ τελευτήσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται γῆρας γαρ-
τμίον, οὐ τὸ πολυχρόνιον οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται· πολὺὰ
δὲ ἔστι φρόνησις ἀνθρώπῳ, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος,
εὐάρεστος ἑεφ' γενόμενος, ἡγαπήθη καὶ ζῶν μεταξύ ἀμαρτωλῶν
μετατέθη· ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλόξη σύνεσιν αὐτοῦ ἡ δόλος
ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φραυλότητος ἀμαυροῖ τὰ
καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἀκακόν· τελειω-
θεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυ-
ρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μεσοῦ πονηρίας· οἱ δὲ
λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ τῇ διανοίᾳ τὸ
κοιτοῦτον ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ Ἐπισκοπὴ
ἐν τοῖς Ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Ἡ συνίθις ἐκτενής. Εἰς τὴν Λατίν τὸ ἰδιόμοιον τοῦ Ναοῦ Ἠγ. Β'.

Ὁ φωτὶ σου ἄπασαν τὴν αἰκουμένην ἀγιάσας, εἰς ὄρος ὕψηλόν
μετεμορφώθης Ἀγαθέ, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου, τὴν δυναστείαν
σου, ὅτι κόσμου λυτρωσάσαι ἐκ παραβάσεως· διὸ δεῶμεν σοι. Εὐσπλαγ-
χνε Κύριε σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἠγος Α'

Ἡ Σαφὴ Φιλοθέη σήμερον, εἰς Οὐρανοῦς ἀνελθεῖσα, τῷ ἐν Τριά-
δι Θεῷ συμπαριστάται καὶ τὸν Τρισάγιον Ἕμνον ἄδει ἀκαταπαύ-
στως οὖν τοῖς ἁθλοῖς Χερεῖς καὶ τοῖς Ἁγίοις ἅπασι, δεῦτε οὖν καὶ
ἡμεῖς δεξάσωμεν τὴν Ἁγίαν αὐτῆς Κοίμησιν, ἐν ψαλμοῖς καὶ Ἕμνοις
βωδόντες πρὸς αὐτήν, ταῖς προσεβαίαις σου Μητερ σῶζε τὴν ποιμνην
σου καὶ διαφύλαττε ταύτην ἐκ τῶν σκανδάλων τοῦ πολεμήτορος.
Εὐφημήσωμεν εἰ Πιστοὶ τὴν Φιλοθέην σήμερον· καλῶς γὰρ ἀγωνι-

σαμένη, καὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ ἐπ' ὤμων βραδέσασα, ἀκνώως τῆς τοῦτου ἐντολῆς τελέσασα, εὐκνησίον γεγονός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸν δὲ καταλιπούσα τὰ ἐν Κόσμῳ, ταῖς Οὐρανίαις συναγάλλεται. Ταξιορχίας καὶ πρεσβείαι τῆ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος Β'

ΤΟΙ' πλοῦτου τὴν ποσότητα, ἐν ταῖς τῶν πτωχῶν χερσὶ παραθεμένη, ἀγὰρ τούτου ἐκτίσθη Πλοῦτον Οὐράνιον, δόξης δὲ καὶ ἡδονῆς καταπρονήσασα, καὶ ἀσκητικῶς διεληθῆσα, πειρασμοὺς τε πολλοὺς ὑπενήνοχος, μαρτυρικῶς τὸ ζῆν ἀφαιρέθεισα καρτερώτατα, δι' ἀγάπην τοῦ Κτίσαντος, Φιλ. θεῆ Πηνέντιμε· αὐτὸν οὖν πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός

ΟΣΙΑ Μητερ, ἀγγελικὴν ζηλώσασα διαγωγὴν, ἀπειλὴν ἐξασκήσας, καὶ ὕμνον ἀκατάπαυστον, τῆ Δεσπότη προσήνεγκας· ἐντεῦθεν προσκάμενος ὁ βλέπων τὰ κρύβια, τῆς ψυχῆς σου τὴν πρόθεσιν, χαρίτων σε θεῶν κατηΐωσεν, ἐνεργεί σοι παρέχων τὰ σύμβολα τῆς ἐκεῖ μενούσης σε ἀδελφίου Μακαριότητος, πρὸς ἣν ἦδη μεταστάσα, καὶ ταῖς αὐλοῖς Χορείαις συνδιαιωμένη, μὴ διαλίπης πρεσβεῦειν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα ἦχος πλ. δ'

Ἡ καθαρὰ τοῦ πνεύματος τοῦ Ἁγίου Σοφία, σκηνώσασα ἐν σῆ καθαρᾷ καρδίᾳ σου, Παμμακάριστε Φιλοθέη, κατὰ πνευμάτων τῆς ποιηρίας φοδερόν σε διώκτην ἀνέδειξε, καὶ μεγίστων νοσημάτων Ἰατῆρα Πανάριστον, διὸ παρησίαν κεκτημένη πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν τῆ ἀπαύστῃ πρεσβείᾳ σου, τῶν ψυχικῶν ἡμᾶς παθῶν καὶ σωματικῶν ἐλευθέρωσον.

Καὶ νῦν

ΧΑΙΡΕ ἀγγελίας κειμήλιον, Χαῖρε αὐλοῦ φωτός, καθαρὸν ἐνδιαίτημα, Χαῖρε τὸ κεφάλαιον τῆς ἡμῶν σωτηρίας τε, τῶν Ἀποστόλων χαῖρε τὸ κήρυγμα καὶ τῶν Μαρτύρων χαῖρε τὸ καύχημα, Χαῖρε τὸ πλήρωμα, Προφητῶν Πανάμωμε καὶ Ἀσκητῶν. Μοναστῶν ἀγλάισμα καὶ σωτηρία πιστῶν.

Εἰς τὸν στίχον σιχηρὰ Ἦχος πλ. α'

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς

ΧΑΙΡΟΙΣ ὁ γαληνότατος νοθε, ἡ Ἰλαρὰ καὶ τῆ μορφῆ καὶ τοῖς ὁμομασιν, ἡ πράξει καὶ θεωρίᾳ κεκοσμηκυῖα σαυτὴν, καὶ τὸν νοσὺν ὑψώσασα πρὸς Κύριον, ὀρώσα τὴν τοῦτου ἀληθῆ δόξαν ἐνδοξε, καὶ λαμπομένη πρὸ αὐτοῦ θεῖαν ἔλλαμψιν, ἀξιάγαστε Φιλοθέη ἀείμνηστε· μέ-

μνησο οὖν πρὸς Κύριον, δεόμεθα Πάντερπη, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην, καὶ προσκυνούντων τὰ λείψανα, τυχεῖν σοῖς πρεσβείαις σωτηρίας καὶ εἰρήνης καὶ τοῦ ἐλέους αὐτοῦ.

Ἐπομένον ἐπέμεινε τῶν Κύριον

ΧΑΙΡΟΙΣ μοναζουσῶν καλλονῆ, καὶ τῶν μεγάλων ἀδιάσειστον ἔρεισμα, καὶ πάντων τῶν πανομένων καὶ τῶν νοσοῦντων ἑμοῦ, καὶ νηπίων μέγα καταφύγιον, καὶ ξένων ἐπίσκεψις, ἔρπικων παραμύθιον, Μητῆρ γὰρ τούτων καὶ ποιμὴν ἐγρημάτισας, καὶ διέσωσας ἀπὸ ζάλης καὶ θλίψεως· ἔθεν τὴν μακαρίαν σου καὶ θεῖαν Μαστάσιν, ἀνευφημοῦμεν ὄσια, καὶ μεγαλύνομεν σήμερον, Σεπτῆ Φιλοθέη, διὸ πρέσβευε Κυρίῳ ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ ἔστησαν ἐπὶ πέτραν

ΠΑΝΤΑΣ τοὺς πρὸ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ μετὰ τοῦτον ἐναρέτους ἐζήλωσας· Λαβὴ γὰρ τὸ πρῶτον ἔσχες καὶ Σολομώντος σεμνή, τὴν Σοφίαν ἔντως τὴν πανθαύμαστον, Σαμφῶν τὴν ἀνδρείαν, καὶ Ἄβρααμ τὸ φιλιζέρον, ὑπομονὴν τε τοῦ Ἰάβ, τοῦ Προδρόμου δὲ, θεῖαν ἀσκήσιν, Ἀντωνίου καὶ Σάββα τε, χρύσεια ἦθη Μητῆρ μου, σεπτῶ Χρυσορρήμονος καὶ τῶν Ἁγίων ἀπάντων τὰ ἀγλάα κατορθώματα. Διὸ καὶ χορεύεις, μετὰ πάντων τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ὁσίων σεμνή.

Δόξα ἦχος πλ. ε'

ΜΝΗΜΗ δικαίου Σολομῶν φροῖ μετ' ἐγκωμίων τελεῖται καὶ ὁ λαὸς οὖν αὐτῇ ἀγάλλεται· τοῦτο γὰρ αὐτὸς ἀνιτιτόμενος ἐφθέγγετο, ἐγκωμιαζόμενος Δικαίου εὐφρανθήσονται λαοί· διὸ μητῆρ Φιλοθέη καὶ ἡμεῖς πιστῶς τὴν μνήμην σου τιμῶντες καὶ προσκυνούντες ἀξίως, τὸ θεῖον καὶ σεβάσιμόν σου σκῆνος, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις φιλοφρόνως ἐγκωμιάζομεν· πρέσβευε οὖν δεόμεθα, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίαν

ΘΕΟΤΟΚΕ σὺ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα μετὰ τῆς Φιλοθέης, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Ὁσίας Ἦχος α'. Τῆς ἐπέμου ποιήτης

ΑΘΗΝΩΝ τῶν κλεινῶν τε νῦν καὶ πάλαι τὸ εὐλαστῆμα, καὶ τῶν χθῆς καὶ πρώτῃ Ὁσίων, τὸ ἀρίζηλον καύχημα, τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις οἱ πιστοί, ὅσιν Φιλοθέην εὐλαδῶς, ὅτε τὸν Χριστὸν ἐντόνως πάντων τῶν γενητῶν ἀντήλλαξεν· Ἐχουσα οὖν συμπρεσβευτὴν τὸν παμμέγαν Διονύσιον, σῶζε τοὺς προσκυνούντας εὐσεβῶς τὸ πάνσεπτον σκῆνος σου

Καὶ ἡ ἐπιτομή τῶν ἁγίων
Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν 6' Συναγωγὴν Κἀθίσμα ἤχος δ'
Ταῦτο προκαταλάβε

ΑΝΕΛΕΙΞΕ σήμερον, τὴν Φιλοθέην πιστοί, ἡ θεία Μητρόπολις τῶν Ἀθηνῶν καὶ λιμπρά, ὡς μέγα θεσπέσιον· πάντες οὖν ἐν αἰνέσει· ἐν τῇ ταύτης κηδεῖα ἄσμοσι θεηγόροις εὐφημήσωμεν ταύτην, δοῶντες ταύτῃ ἐκτενῶς σῶσιν ἡμᾶς ταῖς πρεσβείαις σου.

Δις Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

ΤΗΝ χάριν νῶν ἅπαντες ἀνευφημήσωμεν. Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. ὡς δι' αὐτῆς τὴν χαρὰν, τῷ Κόσμῳ ἀντάσαντος λύσιν τῆς ἀμαρτίας, εὐραμένη ἡ φύσις, ἅπασα τῶν ἀνθρώπων, γηθόμενῃ κραυγάζει, εὐχαῖς αὐτῆς Κύριε ῥῦσαι ἡμᾶς τῶν δεινῶν.

Μετὰ τὴν 6' Συναγ. Κἀθίσμα ἤχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

ΚΑΘΑΡΘΕΙΣΑ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, καὶ τὰς φρένας, καρδίαν καὶ λογισμὸν, δοχεῖον γεγένησαι, καὶ λιμπρὸν οἰκητήριον, τῆς Ἁγίας Τριάδος, Ὅσα ἰδοῦμε Ὅθεν συνελθόντες οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, γεραίρομεν ἅπαντες, τὴν ἁγίαν σου κοίμησιν, καὶ πιστῶς ἐκδοῶμεν σοι, Φιλοθέη ἀειμνηστε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐσπέράζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δις Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

ΑΣΤΡΑΠΟΜΟΡΦΟΝ ἄρμα Βασιλικόν, πορφυρίζουσα κλίνη, θρόνε χρυσεῖ, παλάτιον πάντερπνον, καὶ καστὰς θεαυγίστατε, παναγιωτάτη σκηνὴ ἀλουργόχροε, ὠραῖσμένη πόλη, καὶ Θεοδόξατε, ὄχημα τοῦ λόγου τὸ πηγάζον δυνάμει, καὶ κλιμαξὶ χρυσόπλοκε, χρυσαυγίζουσα γέφυρα, καὶ χρυσήλατε τράπεζα· χαῖρε θεία λαβίς, καὶ φωτῶν ἡμῶν παναγιωτάτη Μητὴρ Θεοῦ τοῦ Παντάνακτος.

Ἐτερον Κἀθίσμα μετὰ τὸν πολυέλεον. ἤχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

ΔΕΥΤΕ πάντες οἱ πιστοί, ἐν ὑμνωδαῖς ἱεραῖς, καταστήσωμεν φαιδρῶς, καὶ μεγαλύνωμεν πιστῶς, τὴν ἐν Ἀθήναις ἐκλάμψασαν εὐσεβοφρόνως, καὶ κράζωμεν αὐτῇ ἐν καταλύξει ψυχῆς, καὶ χειλεσιν ἄγνοῖς, καὶ ἐν καρδίᾳ φαιδρᾷ, παρισταμένη Μητὴρ σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις, ἐν τῷ φωτὶ τοῦ Παντάνακτος, πρεσβείαν ποιεῖ, ὑπὲρ τῶν δούλων, τῶν πιστῶν εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

ΔΟΧΕΙΟΝ ὠφθῆς ἐκλεκτόν, Παρθενομήτορ Μαρίας, καὶ θρόνος πόρινος Θεοῦ, καὶ κλίνη πάγχρυσος σεμνὴ, πεποικιλμένη καθέδρα τοῦ

Βασιλέως, οἶκος καὶ παλάτιον πάντερπνον, νεφέλη χρυσαυγής· καὶ ἀειφωτός καὶ κίβωτός· καὶ στάμνος μανναδόχος καὶ χρυσοπύργος θαλάμος. Διὸ τὸ χαῖρε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ καὶ ἡμεῖς· μελωδομήν σοι· Τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου. Περὶ τῶν ἁγίων ἁγίων τῶν Κυρίων.

Τὸ πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Εἰ τις θέλει ὁπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀσπασθήτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καθ' ἡμέραν, καὶ ἀκολουθήτω μοι· Ὅς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτὴν ὡς δὲ ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, οὗτος σώσει αὐτήν. Τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος, κερδήσας τὸν κόσμον ὅλον, ἑαυτὸν δὲ ἀπολέσας, ἢ ζημιωθείς; Ὅς γὰρ ἂν ἐπαισχυθῇ με καὶ τοῖς ἐμοῦ λόγους, τοῦτον ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυθήσεται, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, καὶ τοῦ Πατρὸς καὶ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων. Λέγω δὲ ὑμῖν ἀληθῶς· εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων, οἳ οὐ μὴ γεύσονται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὸν βασιλεῖαν τοῦ Θεοῦ.

Δόξα. Ταῖς τῆς Φιλοθέης. Καὶ ὡς. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα. Ἐλέησον με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ ἱκετικόν. ἤχος πλ. β'.

ΜΥΡΟΝ ἐν Ἀθήναις ἐνεδείχθη Φιλοθέη χρυσήλα, μυρίζουσα τὰς καρδίας τῶν πιστῶν τοῖς μυρικισσοῖς σου διδάγμασιν· ἀλλὰ μύριον καὶ ἡμῶν τὰς καρδίας νοητῶς τῶν ἐν πίστει τελευτούντων τὴν σεδάμιον μνήμην σου.

Ὁ Ἱερός. Σῶσον ὁ Θεὸς καὶ οἱ Κανόνες Ὁ πανὸν Θεοτόκου μετὰ τὸν ἀσπασθῆναι τὴν καὶ τῆς ὁσίας τῆς Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου, ὡς ἡ ἐκπρωτοῖα· Χαίροις γὰρ· σήμερον τῆς λυγνίας ἡμῶν.

ὡς πλ. δ'. Ὁ Εἰμὸς Ἀρμαπλάστιον Φερμαῖ.

ΧΑΙΡΕ κατὰρας παλαιᾶς ἡλύτρωσις, καὶ εὐλογίας πηγὴ, χαῖρε Ζωῆς Μητὴρ, ἄδου ἢ καθάρσει, θανάτου ἢ ἀναίσει, χαῖρε λύσις τῆς λύπης, χαρὴς χωρίον εὐρύχωρον, χαῖρε Θεοτόκε Πανύμνητε.

ἌΡΜΑ τοῦ λόγου λογικόν καὶ ἐμψυχόν, χαῖρε Πανάμωμε, λαδτικόν χαῖρε, ἄρμα πολυώνυμον, ἄρμα μυριοπλάστιον· χαῖρε ἡ ἀσυγκρίτως, τῶν Χερουβὶμ ὑπερέχουσα, καὶ τῶν Σεραφὶμ ὑπερτέρουσα.

ΙΕΡΩΤΕΡΑ νοερῶν Δυνάμεων, χαῖρε Θεόνομφε, χαῖρε κτιστῆς πάσης ἀνωτέρα φύσεως, χαῖρε Θεοῦ Παλάτιον, χαῖρε πόρινε θρόνε, χαῖρε λυγνία πολύφωτε, χαῖρε μυριώνυμε Δέσποινα.

ΠΑΡΩΣ ἐκ βίβης Παλαιῦ Διακρίτου, χαίρε Ἀπόστολε, χαίρε βλα-
στῆν Ἰησοῦ τῆς Ἀκρωτινῆος διαγραφῆς πρότερον, μυστικῶς καὶ
βασίως ὡς γὰρ ἐκείνη τὰ κάρυα, εὐτω τὸν Χριστὸν οὐ ἐξήγησας.

Ἔσπερ, Κανὼν τῆς Ἀρχῆς Οὐ ἡ ἀκροατοῦ.
Μίση, σοὶ τερπνὸν ὁ Θεὸς φίλη ἦτω. Ἰσαί.
Πῶς αὖ ἔγος εἶ Ἀνοῖξο τὸ στήμα μου.

ΜΟΝΑΣ ἄς ἐπέθησας, τὰς Οὐρανίου Θεόλεκτε, νῦν εὐρες ὁ Μητὴρ
μου μισθὸν τῶν πόνων σου, ὧν ὑπήνεγκας ἐν τῇ παρόντι βίῳ, εὐχαίς
καὶ θεήσοι Κυρίῳ ἄβουτα

ΕΛΕΘΙΣ σοὶ ἄφρονος πηγῆ Ὅσια τεθέσσαι, πτωχοῦς καταρθεύουσα
πλουσιωτάταις βραίς ἔθεν Στέφανον, σὴ κορυφῇ ἐδέξω, ἀξίως ὧν ἔπει-
ρας σῶν γεωργίων καρπῖν.

ΔΑΔΕΙΝ σοὶ οὐ δύναμι τῶν ἀρετῶν εὐπρέπειαν, καὶ ὄψος τὸ ἐν-
θεον, ὃ φραδέθης σεμνῇ καὶ ἀνόψωτας, πρὸς τὰς ἐπουρανίους σκηνάς
καὶ δεδύχσαι παρὰ τοῦ πάντων Θεοῦ.

ΟΛΟΚΑΗΡΟΝ φύλαττε τὴν ποίμνην Πάναγνη Δέσποινα, Μαρία Θεο-
νομφε, ἣν ἡ Φιλθέος κατωήσατο, ἐνθάδε τοῦ δοξάζειν, τὸν ἄσπορον
τόκον σου, καὶ σὲ Παρθένε Ἀγνή.

Ἐπὶ γ' Οὐρανίος ἐψίδος.

ΙΣΧΥΡΟΤΑΤΟΝ ἔπλον, χαίρε πιστῶν Δέσποινα, χαίρε κρατικὰ προ-
στασία, χαίρε ἀντιληψίς, χαίρε βοήθεια, ἀμαρτωλῶν χαίρε τεύχος, τῶν
προσκαλουμένων σε, χαίρε τοῦ Κόσμου χαρὰ.

ΣΩΤΗΡΙΑΣ ἀνθρώπων, χαίρε στερρὸν ἔρεισμα, χαίρε τοῦ Ἀδάμ
καὶ τῆς Εὐας ἡ ἐπανάκλησις, δι' ἧς ἀπέλαβον τὴν παλαιὰν εὐκλη-
ρίαν, χαίρε ἡ ἀνοίξασα παλιν Παράδεισον.

ΧΑΙΡΕ ἀφλεκτε βράτε, χαίρε φωτὸς ἡχημα, χαίρε τοῦ Ἥλιου νεφέλη,
χαίρε περίδροξε, καὶ περιάλγητε τοῦ Βασιλέως καθέδρα, χαίρε πόλις
ἐμψυχε Χριστοῦ τοῦ ζῶντος Θεοῦ.

ΑΠΕΙΡΟΓΑΜΕ Μητὴρ, χαίρε Ἀγνή Δέσποινα, χαίρε ἡ ἀνήρωτος
χώρα καὶ ἀγεώργητος, ἡ γεωργήσασα, τὸν γεωργὸν τῶν ἀπάντων, χαίρε
γῆ ἀλήθειαν ἡ ἀνατείλασα.

Ἄλλος. Τοὺς σοὺς ὑναλόγους.

ΣΥ τὸν πλοῦτον ἐνείμας Ὅσια, τὸν σὸν δεομένους τὸν βευστόν· καὶ
γὰρ ἐν τοῦτῳ πάνσεπτε καυχᾶσθαι οὐ προήρησαι, ἀλλ' ἀντὶ τούτου δέ-
δεξαι σὴ κορυφῇ Δόξης στέφανον.

ΣΑΙΣ προσευχίς πρὸς τὸν Δεσπότην, περιέσωζε ἀεὶ τὴν ποίμνην
τὴν σὴν, καταγεραίρουσάν σε Πάνσεμνε, ὡς θέλον ἐνδιαίτημα, ἐν οἴκῳ
τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, κατὰ δαιμόνων ἐνίσχυσον·

ΟΔΟΝ τὴν ἀπάγουσαν εἰς ἄνω, εὐροβία διώδευσας περνωῶς ἔθεν καὶ
πρὸς Οὐράνιον ἐγγύθας πολίτευμα, καὶ τοὺς Ὅσιους ἄπασιν, Ὅσια
συγκατηρήθησαι.

Ἐπιστάτων.

ΙΑΣΕΙΣ παρήγουσα παντοίας, τοὺς ἐν πύθῃ τιμῶσι σου Ἀγνή, τὸν
τόκον τοῦ ἐκ πνεύματος, Ἁγίου συληθθέντα σοι, παράσχ. ο καὶ τοὺς
δούλους σου, ἡμῖν πταισμάτων τὴν ἄρεσιν.

Ἀληθινα.

Κάθεσμα, ἔγος κλ. εἶ. Τὸ προστηθῆν.

ΚΑΤΑΛΗΠΟΥΣΑ τὰ τῆς γῆς, ὁ Φιλοθέη, μετέστης ἄνω πρὸς μονὰς
τὰς Οὐρανίους, καὶ πρεσβεύεις σὺν πᾶσι τῆς ἐπουρανίους, Ὅσιους ἅμα
δικαίους καὶ τοὺς λοιποὺς, καὶ πᾶσι τοὺς ἄνω Νόους καὶ λειτουργοὺς, καὶ
κραυγάζεις τὸ Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, εἰ Θεὸς ὑπεράγαθε. σῶζε πάντας
οὓς ἐπλασας.

Δίς. Θεοτοκίον. Ὅμοιον

ΘΕΟΧΑΡΙΤΩΤΕ Ἀγνή εὐλογημένη, τὸν διὰ σπλάγγνα οἰκτιρμῶν
ἐκ σοῦ τεχθέντα, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμει καὶ τοὺς Ἀρχαγγέλοις, καὶ
πᾶσι τοὺς Ἄσωμάτοις ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει ἀκαταπαύστως δοῦναι ἡμῖν
πρὸ τοῦ τέλους συγχώρησιν, καὶ ἴλασμον ἀμαρτιῶν, καὶ βίου ἐπανόρ-
θωσιν, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος.

Ἐπὶ δ' Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, σὺ μου καὶ δύναμις.

ΑΝΑΤΟΛΗ τοῦ Πατρικοῦ ἀπαυγάσματος, καὶ ἡλίου τοῦ ἐξανα-
τειλαντος πρὸ ἑωσφόρου ἐκ τοῦ Πατρὸς. Χαίρε Θεοτόκε, νεφέλη κού-
φη καὶ ἐμψυχε, Παρθένε χαίρε Μητὴρ. χαίρε εὐλογημένη, χαίρε δεδο-
ξασμένη Πανάμωμε.

ΣΥ τὸ χρυσοῦν, θυμικτήριον Δέσποινα τοῦ ἀστέκτου, καὶ ἀύλου
ἀνθρακος, ἐν ᾧ ἐκαύθη διαρραγέν, τῆς Ἀδαμιαίας παρακοῆς τὸ χει-
ρόγραφον, διὸ σοὶ χαίρε κράζω, δι' ἧς πᾶσιν ἐδόθη, ἡ χαρὰ καὶ τρυφή
καὶ ἀπόλαυσις

ΣΥ τῶν βροτῶν, δόξα καὶ κλέος, καὶ κάχυγμα, καὶ Ἀγγελων, στέ-
φος, καὶ διαδήμα, διὸ ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός, μίαν Ἐκκλησίαν, στηράμενοι
παναρμόνιον, τὸ χαῖρέ σοι βεῶμεν, χαίρε Δέσποινα Κόσμου, χαίρε πάν-
των ἀνθρώπων βοήθεια.

ΚΑΙΝΗ βαπτί, ἢν Σολομών προδιέγραφε, κυκλομένη δυνατοῖς ἐξήκοντο. χαῖρε Παρθένα ἢ κιθωτός, ἢ κεχρυσωμένη τοῦ νοητοῦ ἀγέλατος, λαβίς ἢ θεία χαῖρε, χαῖρε βράτε πυρφόρε. χαῖρε πύλη ἢ κλίμαξ, καὶ γέφυρα.

* Ἄλλος. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

ΤΗΝ Ὅσιαν Φιλοθέην, φιλοφρόνως τιμήσωμεν, ἐν ᾧδαῖς ἁμαρτων, ταύτην εὐσεβῶς μεγαλύνοντες· αὕτη γὰρ ᾠρθῆ δοχεῖον Θεοῦ Πνεύματος, καὶ πεφώτισται τούτου ταῖς θείαις λαμπρότησιν.

ΕΠΙ Θρόνου καθημένη, Θείας δόξης Παναχύμαστε τοὺς τὴν σὴν τελοῦντας μνήμην εὐσεβῶς διαφύλαττε, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ᾧ Μήτηρ, ταῖς πρὸς Κύριον, ᾧ βοᾷς ἀεὶ, δόξα Χριστῆ τῆ δύναμι σου.

ΡΩΜΑΑΑΙΑ διονοῖα καὶ γενναῖα φρονήματι, τὰς Κυρίου Μήτηρ πάσης ἐντολᾶς ἐκτετέλεκας, ὡς κτησαμένη ἀγάπην τὴν πρὸς Κύριον, καὶ τοὺς πέλας τελείαν Ὅσιαν ἀείμνηστε.

Θεοτοκον

ΠΑΝΑΓΙΑ Θεοτόκε. τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας, ἐκ κινδύνων ρῦσαι πάντων καὶ σκανδαλῶν τοῦ ὄψεως, τῆς Φιλοθέης πρεσβείαις ἦν δοξάζομεν, μετὰ σὲ καὶ γὰρ ᾠρθῆ Κυρίῳ δουλεύουσα.

* Ὁδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω.

ΝΟΕΡΟΝ Σατραπεῖαν, καὶ τυραννικὴν ἐναέριον φάλαγγα, παραθεῖν ἀλύπως, ἐν κειρῷ τῆς ἐξόδου μου πάρασχε Ἴνα σοὶ τὸ χαῖρε, χαρμονικῶς Δέσποινα κράζω, χαῖρε πάντων ἐλπίς ἀκαταίσχυντε.

ΩΣ χαρὰν συλλαβεῦσα, χαῖρε Ὑπεράμωμε, χαῖρε Ὑπέραγνε, χαῖρε τῆς ἀγγελίας πορφυρόχροον ἄνθος ἰδίπνοον, χαῖρε παρθενίας, κακοδαφές τὸ ἐρυθρὸν ῥόδον, καὶ Θεοῦ εὐώδες ἀσπράδιον.

ΜΥΣΤΙΚΗ μυροθήκη, χαῖρε τὸ ἠδύπνοον μύρον ἢ βρύουσα χαῖρε κρήνη Θεία, ἢ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν ἀναβλύζουσα, χαῖρε ἢ τὸν βότρυν τὸν τῆς ζωῆς καρποφοροῦσα, ἀγεώργητος ἀμπελος Δέσποινα.

ΑΔΙ ΔΕΙΤΕ πύλη χαῖρε ἦν διώδευσε Χριστὸς ὁ Κύριος, Παραδείσου πύλας ἢ ἀνοίξασα χαῖρε τῷ τόκῳ σου, χαῖρε δι' ἧς χαίρει, ὁ Οὐρανὸς καὶ Γῆ χορεύει, ἢ τὰ ἄνω συνάψασα

* Ἄλλος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

ΜΟΝΗΝ τὴν φερέσειον εὐροῦσα κατετρόφησας, πᾶσαν θειοτέραν θεωρίαν, δι' ἧς ἀνήχθης εἰς θεῖαν ὄντως ζωὴν, καὶ γέγονας πᾶσι τοῖς πιστῶς ἐπικαλουμένοις σε ἐναντίων ὑπέρμαχος.

Ὁ βίος σου ἐνθεος καὶ ἀρεταὶ θαυμάσιαι, καὶ τὰ κατορθώματα γυναικα, ἔθεν καὶ δόξης πλείστης ἠξίωσαι, τῆς ἄνωθεν Μήτηρ ἐκ Θεοῦ, ἐνπερ καθικέταυ ὑπὲρ τῶν ἀνομιούντων σε.

ΝΟΥΣ ἄπας ἀνθρώπινος, ἀδύνατον λογίσασθαι τοὺς κινδύνους Μήτηρ καὶ τὰς θλίψεις, ἅςπερ ὑπέστης ὑπὸ τῶν ἐξωθεν, ἀκλόνητον σχοῦσα λογισμὸν, πίστει τῇ πρὸς τὸν Κύριον, οὐ τὸν λόγον τατήρηκας.

Θεοτοκον.

ΠΑΝΑΓΝΕ Δέσποινα, τὸν Κύριον ἢ τέξασα, σῶζε τοὺς εἰς σὲ ταχθηρῆκότας, καὶ τῆς μελλούσης πάντας κολασσεως, ἀπέλλαξον Ἄχραντε σεμνή, παρρησιαν ἔχουσα, μητρικὴν πρὸς τὸν Κύριον.

* Ὁδὴ σ'. Τὴν ἀειπὴν ἔχεσθ.

Ἡ Ἐμφυχος χαῖρε Δέσποινα Κόχλος ἢ κογχύλη τῶν ἀχράντων αἰμάτων, πορφυραυγὴ ἐρυθρὰν ἀλουργίδα, τῷ τοῦ παντός βρασιλεὶ πορφυρώσασα, τὴν γύμνωσιν τὴν τοῦ Ἀδάμ ἢ καλύψασα χαῖρε Πανύμνητε.

ΣΤΗΡΙΖΕΙ μὲν τὰς καρδίας ἀνθρώπων, φυσικῶς ὁ αἰσθητὸς αὐτος ἄρτος, χριστιανῶν τὰς καρδίας κρατῦνει τὸν σὸν ἀδόμιμον Ἅγιον Ὄνομα, ἐντευθεν καὶ χαρμονικῶς πᾶσα γλῶσσα τὸ χαῖρε κραυγάζει σοι.

ΛΥΧΝΙΑ ἢ χρυσαυγίζουσα χαῖρε, Κιθωτός ἢ Θεοχώρητος χαῖρε, χαῖρε Σκηνή, χαῖρε Ἅγιον Ὄρος, χαῖρε τοῦ ζῶντος Θεοῦ πόλις ἐμφυχε, παλάτιον χαῖρε Θεοῦ, χαῖρε τέμενος Θεῖον Πολύφωτον.

ΥΠΕΡΑΓΝΕ ὑπεράμωμε χαῖρε τὸ τῆς φύσεως ἐξαιρετὸν ἄνθος, χαῖρε κοινή, τῶν ἀνθρώπων τοῦ γένους, φιλοτιμία, καὶ χάρις Θεόδοτος, τὴν ἀτιμον φύσιν τῶν βροτῶν, ἢ τιμήσασα χαῖρε τῷ τόκῳ σου.

* Ἄλλος. Τὴν Θεῖαν τούτην καὶ πάντιμον.

ΘΕΟΥ ὡς Παῦλος ὑπάρξασα, γεώργιον Ὅσια ἀπέδεκας ἑκατοστεύοντα, τῶν ἀρετῶν σου τὸν ἐνθεον, καρπὸν Χριστῷ τῷ σὲ γεωργήσαντι.

ΕΚΠΑΗΤΤΕΙ πᾶσαν διάνοιαν, βροντῶν τὰ παρὰ σοῦ νῦν τελοῦμένα, ψυχὰς ἀνθέλκεις γάρ, ἐξοφωμένας τοῖς πταίσμασι πρὸς Θεῖον φῶς Ὅσια τοῖς τοῖς διδάγμασι.

ΟΣΙΑ ὡδε διδάξασα, ζωὴν ἦν εὐρες Μήτηρ Οὐράνιον, ἧς καθικέταυ ἀξιωθῆναι τοὺς δούλους σου, τοὺς σὲ νῦν εὐλαδῶς μακαρίζοντας.

ἱστορικόν.

ΥΜΝΟΥΜΕΝ ἄχραντε Δέσποινα, τὸν τόκον σου ἀσπάρως ἐλάμψαντα, ἐκ σοῦ Θεόνυμφε, καὶ σὲ Παρθένη γεραίρομεν, ψδαὶς ἀπαύστοις ὡς ἀγνήν Θεομήτρα.

Αἴτησις. Κωνσταντίνου. ἔτος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

ΜΝΗΣΤΕΙΘΕΙΣΑ ζῶμε τῷ τοῦ Πατρὸς θείῳ Λόγῳ, καθαρὰν καὶ ἀσπίλον, αὐτῷ σουτὴν ζιετήρεις, ἔθεν σε πρὸς τὸν νομζῶνα τῆς ἄνω δόξης. κέκληκεν ὁ σὸς Νυμφίος, ὃ συναγάλλη, καὶ πρεσβεύεις Φιλοθέη, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς ἀξιάγαστε.

Ὁ Οἶκος

ΠΑΣΑ γλῶσσα κινεῖσθω πρὸς εὐφρημίαν τῆς Πανευφύμου Φιλοθέης· ἄπαν Γένος καὶ ἡλικία πᾶσα· νεανίσκοι καὶ παρθένοι τοῦ Χριστοῦ τὴν μωροβλύτιδα ἐγκωμίως καταστέψωμεν· νομίμως γὰρ ἀνδρυσάμενη, καὶ τὸ χαῦνον τοῦ θήλεως ἀπορρίψασα, δι' ἀσκητικῶν πόνων τὸν τύραννον ἐχθρὸν καταδέβληκεν. Οὐρανίῳ δὲ καὶ θείῳ στέφει κοσμοσυμένη αἰτεῖνται παρὰ Χριστοῦ σωθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Μηνὶ Φεβρουαρίου 19. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀρχιππου.

Ποδῶν τὸν ἀκρόγωνον Ἀρχιππος λίθον ἐκατηλυήθη τῷ πόθῳ τούτῳ λίθοις Ἀρχιππος δεκάτη ἐνάτη θάνε χειμαδίαιον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῆς Ὁσίας καὶ Θεοφύρου μητρὸς ἡμῶν Φιλοθέης, τῆς ἐξ Ἀθηῶν, σωθείσης ἐν Ἀθήναις, (ὅπου καὶ τὸ τίμιον αὐτῆς λείψανον σώζεται), ἐν ἔτει 1589, ἀπὸ Χριστοῦ.

Ἡ Φιλοθέη τῶν τῆδε μεταστάσα, χαίρουσα ἀνήλθε πρὸς Μονὰς οὐρανίους. . .

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῶν Ἁγίων μαρτύρων Μαξίμου Θεοδότου καὶ Ἰσακῶν.

Τῆς Ἁγίας μάρτυρος Ἀσκληπιοδότης.

Ὁ Ὁσίος Πατὴρ ἡμῶν Ραβουλάς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Εὐγενίου καὶ Μακαρίου.

Τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κόνωνος.

Καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικήτα τοῦ νέου Ἱερομάρτυρος τοῦ ἐκ τῆς Ἡπείρου καταγομένου, ὃ δι' ἀγχόνης τελειώθει τὸ ἔτος 1809· Φεβρουαρίου 19.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἁγίων τῆς ἡμέρας καὶ Πάντων σου τῶν Ἁγίων, Ἀμήν.

1924. Τρίτη τῆς Τυροφίτου. Ἁγίας Φιλοθέης. Πάσχα Ἀπριλ. 14.

1925. Τετάρτη τῆς Α'. Ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν. Πάσχα Ἀπριλ. 6.

1926. Πέμπτη τῆς Ἀποκρέω. Πάσχα Ἀπριλ. 19.

1927. Πέμπτη τῆς Τυροφίτου. Πάσχα Ἀπριλ. 11.

1928. Κυριακή Α'. τῶν Νηστειῶν. Πάσχα Ἀπριλίου 2.

1929. Δευτέρα τῶν Ἀποκρέω. Πάσχα Ἀπριλίου 22.

1930. Τρίτη τῆς Ἀποκρέω. Πάσχα Ἀπριλίου 7.

1931. Τετάρτη τῆς Β'. Ἑβδομάδος. Πάσχα Μαρτίου 30.

1932. Β.σέκτος. Παρασκευή Ἀποκρέω. Πάσχα Ἀπριλίου 7.

Ὁδὴ γ'. Θεὸς συγκατάραται.

Ἡ μόνη Ἀπειρανδός, ἡ μόνη Ἀρθορός χαίρε Δέσποινα, ἡ Παρθένος καὶ Μητέρα, ἡ παιδοτόκος καὶ ἀπειρόγαμος, τὸ ξένον χαίρε καὶ φρικτὸν Μυστήριον, χαίρε Ἀγγέλων τρυφή, χαίρε Ἀγγέλων χαρά.

ΣΙΩΝ πόλις ἐμψυχε, τοῦ Βασιλέως τῶν Βασιλέων Χριστοῦ. περὶ ἧς ἐλαλήθη δεδοξασμένα, χαίρε Θεόνυμφε, χαίρε ἡ κλιμαξ, δι' ἧς μεταβαίνομε πρὸς Οὐρανὸν ἀπὸ γῆς, καὶ ἐκ φθορᾶς εἰς ζωὴν.

ΛΕΙΜΩΝ Θεοφύτευτος, εὐώδης κήπος Θεοδλαστούργητος, ἀνεδείχθης Παρθένη, ἀθυνασίας. Ἄνθος ἀνθήσασα, διὸ συμφῶνως τὸ χαίρῃ σοι κράζομεν, χαίρε χειρὸς χορηγέ χαίρε πηγῆ γλυκασμοῦ.

ΥΠΕΡΤΙΜΕ Δέσποινα, ἐξ ἀτιμίας παθῶν με λύτρωσαι, ἵνα σοὶ χαρμοσύνης τὸ χαίρε κράζω, χαίρε ἀγνείας πηγῆ, χαίρε ταμείον πάσης καθαρότητος, χαίρε δοχείον Θεοῦ, χαίρε χωρίον Χριστοῦ.

Ἄλλος. Ὁ διασώσας ἐν περὶ.

ΦΑΕΙΝΟΤΑΤΑΙΣ ἀστραπαῖς, τῆς Ὑπερουσίου Τριάδος καταλαμπρόνασα τὸν νοῦν, βράς σὺν Ἀγγέλοις, ἡ παρίστασαι ὑπερόμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἰ.

ΙΕΡΩΤΑΤΟΙΣ λειτουργοῖς, τοῖς παρισταμένοις τῷ Θρόνῳ τῆς τρισηλίου ἀστραπῆς τοῦ Θεοῦ, συγχορεύεις κραυγάζουσα, ὑπερόμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἰ.

ΛΙΜΕΝΑ εὐδίων ψυχῶν, Μητέρα δευραμένη τοὺς ζῆλον καὶ τρικυμίας τῶν παθῶν, ναυαγοῦντας γαλήνης ἡξίωσας· ἔθεν οἱ σωθέντες κραυγάζουσιν, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτόκion.

Η ΤΟΝ προάναρχον Υιόν, Μητέρα του Πατρός δεξαμένη ἐν τῇ γαστρὶ σου μητρικῶς, σὺν Υιόν ἐκδυσώπει ποιήμην τηρεῖν, τῆς Φιλοθέης ἀβουσαν, ἡ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς κ'. Εὐλογεῖτε παῖδες.

ΙΕΣΑΙ ἐκ ρίζης, χαῖρε ράβδος βλαστήσασα, χαῖρε ἀποτίστως ἀνθηφοροῦσα ἀνθος τὸν Χριστὸν ὠραῖον, χαῖρε πῖον Ὅρος, χαῖρε κατάσιον, χαῖρε Θεοῦ Οἴκος, ἐν ᾧ κατοικεῖν ὁ Λόγος πάντων εὐδόκησε πρὸ τῶν αἰώνων.

ΣΙΔΗΡΑ σου ράβδῳ, κραταῖς ἀντιλήψεως, ὡς ὀλακτοῦντας κύνας, ὡς ἄρουμένους θύρας, τὰ περικυκλοῦντα πάθη ἀποσάβει τὴν ταπεινὴν μου φυγῆν, δεινῶς με πολιτοκοῦντα, ἵνα τὸ χαῖρε σοὶ Παρθένε κράζω.

ΩΡΑΙΩΘΗΣ ἔλθ', τὸν Ὁραῖον ἐν κάλλεσιν, ὑπὲρ υἱοῦς ἀνθρώπων Χριστὸν τεκοῦσα, ἢ ἐν γυναιξίν ὠραία' διό σοι τὸ χαῖρε κράζομεν, λέγοντες· χαῖρε Θεοτόκε Ἄγνη, Κεχαριτωμένη, χαῖρε τῆς κτίσεως ἐνδοξοτέρα.

ΔΑΝΙΗΛ ὁ εἶδεν Ὅρος, πρὶν ἀλατόμητον, Θεογεννήτορ, εἰς εὐετηθή, ἀκρογωνιαίος λίθος, χαῖρε Θεοδόχε ἀνθρακωφῆρα λαδῆς, χαῖρε τῶν ἁθλῶν ἀγιωτέρα, χαῖρε τῆς κτίσεως τιμιωτέρα.

Ἄλλος Παῖδα εὐλογεῖ.

ΑΝΗΛΘΕΣ πρὸς γνῶσιν θεωρίας, καὶ πάντα σαφῶς μεμύησαι τοῦ Πνεύματος ἅδουτα μουσικήν, πάθει δὲ κατήγγειλας τοῖς προσφροσῶσι Πάνσεπτε, σοὶ καὶ κραυγάζουσι, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦται εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ΔΟΕΗΣ κατετρόνησας τῆς κάτω, καὶ πᾶσαν διάνοιαν ἐπέτρωςας ἀρετῶν κορυφήν, ἔθεν καὶ ἀνύψωσαι πρὸς θεῖον ὕψος ἀρρητον, ᾧ χαῖρεις ψάλλουσα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦται.

ΩΦΘΗΣ ἄρρακῶν τροφῆς καὶ Μητὲρ καὶ πάντων ἀδικουμένην ἢ ἀντιλήψις, τῶν ἐν νόσεις ἱαίς, ἀιχμαλώτων λύτρωσις, καὶ τοῖς ἐν λύκαις Πάνσεμνε χαρὰ τοῖς ψάλλουσι, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτόκion.

ΙΑΣΑΙ Ἄγνη τὰς ἀσθενείας, τῶν πίστει προστρέχόντων σοὶ Θεόνομφε καὶ ὁμολογοῦντο σε Θεοτόκion ἄχραντε, ὡς τὸν Θεὸν γεννήσα-

σαν, ᾧ πάντες ψάλλομεν, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε.

Ὡς κ' Ἄλλος εὐλογεῖ πάντα ἄνα.

ΙΑΟΥ σε πᾶσαι γενεαί, μακαρίζουσι τὴν Ἄειμακάριτον ὡς προφήτευσας, Θεογεννήτορ ἐκ Θεοῦ Πνεύματος, καὶ ὡς τεκοῦσα τὴν χαρὰν, τὸ χαῖρε βρωσὶ σοὶ, χαῖρε ζωῆς θησαυρὸς, χαῖρε κρήνη, ψυχικὸν μέλι βρῶουσα.

ΩΡΘΩΣΑΣ Δέσποινα Ἄγνη, τοῦ προπάτορος Ἀδὰμ τὸ ἄλλοθῆμα, καὶ τῆς προμήτορος Εἰλας τὴν λύπην εἰς χαρὰν ἐτρέψας' ὡς εὖν αἰτία τῆς χαρᾶς τὸ χαῖρε βρωῦμεν σοὶ, χαῖρε χαρὰ τῶν πιστῶν, χαῖρε τῶν Χριστιανῶν ἀγαλλίασμα.

ΑΕΙΟΝ χαῖρε σοὶ βῆαν, ἐν σοὶ γὰρ οὐσιωδῶς ἡ ἀίτιος, χαρὰ ἐσκήνωσε, Παρθένε Κόρη Θεογεννήτρια, χαῖρε παράλειπε τροφῆς, χαῖρε ἢ χρυσόρρειθρος ἀθανασίας πηγῆ, χαῖρε νέκταρ ἀληθὲς ἢ προχέουσα.

ΝΥΤΤΕΙ μου βέλει γλυκερῶ τὴν καρδίαν ὁ σὸς πόθος Πανόμνητε καὶ ἐβιάζει με χαῖρε σοὶ κράζειν διὰ ποντίος, καὶ βῆαν χαῖρε λιμῆν χαῖρε ἢ ποντίσασα, τὸν νοητὸν Φαραῶ, γλυκυτάτη ἀδιόβρατος θάλασσα.

Ἄλλος Ἄνα γαγενεῖ.

ΣΟΥ πρὸς ὑπαπαντήν, Ἄγγελων συστήματα Μητὲρ κατήργηται, αἱ ὁ τῶν Ὁσίων δὲ, χαρὰς σὺν τούτοις θεοῖς ἐν ἄμασιν, ἐπηκολούθει πάνσεπτε ἀναγκαμένης σου, εἰς τὰ ἄνω πάντερπνα σκηνώματα, ὡς Χριστὸς σοὶ τὰς πόδας ἐνέωξε.

ΑΝΘΟΣ χαρῆσκυγῆς, παιδίον, χρυσόχροον, καὶ εὐωδίας μεστόν, τοῖς ἐν Ἀθήναις νῦν, τῆς χρυσιζούσας Μητὲρ ἐξήνησας, καὶ πᾶσαν εὐωδίας καὶ καταλαμπρυνας, τὴν Πικρίδα καὶ τοὺς σοὺς Γεννήτορας, τῶν χαρίτων τῶν σὼν τῇ τερπνότητι.

ΑΝΩ σε Χριστὸς, καλέσας εἰς ἀκλήτον ζωὴν μετήνεγκε, ἐν καθεκτεύουσα, μὴ παύσῃ Μητὲρ ὑπὲρ τῶν πίστει σου, τὴν ἱερὰν Μετάστασιν ὑμνοῦντων Πάντερπνε, καὶ βρώντων' χαῖροις ἀξιέπαινα, φιλοθέη τὸ ῥόδον τὸ εὐχρον.

Θεοτόκion.

ΚΥΡΙΟΝ Ἄγνη, Παρθένε ἐν ἑτακῆς τούτων δυσώπησον, ἄτρων

τηρείν αεί. τήν νεολαίαν, ἤν ἡ Φιλθέος τὸν τὸν ὕμνεϊν συνήγαγε
τόκον Πανάμωμε, ἐκ παντοίων πολυμίων Ἄχραντε, ἀλοθητῶν, καὶ
ἄλλων Θεόνομφε.

Καταβάσαι Ὡσὶ Α'. Ἦγος Δ'.

ΑΝΟΙΞΩ τὸ στόμα μου, καὶ πληροθήσεται Πνεύματος καὶ, λόγον
ἐρεῶμαι τῇ Βασιλίδι μητρὶ καὶ ἐφύσωμαι φαιδρῶς πανηγυρίζων καὶ
ἄσω γιγθόμενος ταύτης τὰ θεύματα

Ὡσὶ Γ'.

Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄφθορος πηγὴ, θίασον
συγκροτήσαντας πνευματικὸν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου στέ-
φανον δόξης ἀξίωσον.

Ὡσὶ Δ'.

ΤΗΝ ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς παρθένου σαρκώσεως
τοσοῦ Ἰψίστου ὁ Προφήτης Ἀβακούμ, κατανοῶν ἐκτραύχῃ, δόξα
τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡσὶ Ε'.

ΕΞΕΣΤΗ τὰ σύμπαντα ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε
Παρθένε, ἔσγες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον
Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ὡσὶ στ'.

ΤΗΝ θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελούσας ἐρτήν οἱ θεόφρονες,
τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ' αὐτῆς τεχθέντα
Θεὸν δοξάζοντας.

Ὡσὶ Ζ'.

ΟἶΚ ἐλάτρευτον τῇ κτήσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα ἀλλὰ
πυρὸς ἀπειλή, ἀνδρείως πανήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον. Ὑπερύμνεϊτε,
ὁ τῶν Πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡσὶ Η'.

Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

ΠΑΙΔΑΣ εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκος διεσώσατο
τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν,
ἀγείρει ψάλλουσιν τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡσὶ Θ'. Τῆς Θεοτόκου καὶ μετὰ τοῦ φωτός.

ΑΠΑΣ γηγενῆς σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδοχούμενος, πανηγυρι-
ζέτω δὲ ἄλλων Νέων, φύσις γενναίρουσα τὴν ἱερὰν Πανήγουρον τῆς
Θεομήτορος, καὶ βοάτω. χαίροις Παρμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρ-
θενε

Ἐξοποταλῶ σοι Γυναίκες ἀκούσθητι.

ΑΓΑΛΛΟΓ, τέρπου, χόρευε, πᾶς ὁ λαὸς τὴν σήμερον, τῆς Φιλοθέης
τὴν μνήμην, πανηγυρίζοντες πάντες ἰδοὺ γὰρ καταλείψασα τὸν Κό-
ρον τὸν ἐπίκηνον, καὶ πρὸς Μονὰς ἐλήλυθε τὰς Οὐρανίους καὶ χαίρει,
ὕπερ ἡμῶν καὶ πρροσβύει.

Θεοτοκίεν.

ΜΑΡΙΑ καθαρώτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρήτου Τριάδος
δοχείον γεγεννημένη, ἐν ἧ Πατὴρ ἠδύδοκησεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε,
καὶ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐπισκιάσεν σοι Κόρη, ἀνέδειξε Θεο-
τόκον.

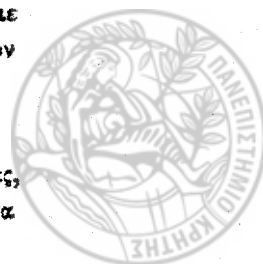
Εἰς τοὺς αἰῶνας, τὸ Πᾶσα πνοή, σιγηρὰ ἔχος δ'.

Ὁ ἐξ' ὕψιστου κληθεὶς τῆς Βασιλείας.

ΣΗΜΕΡΟΝ χαίρει ἡ γῆ καὶ συγχαρεύει, διδοῦσα τὸ βλάστημα,
αὐτῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ, ὡς θεῖον δῶρον καὶ μέγιστον, τὴν Φιλοθέην,
τὴν ἐν Ἀθήναις ἀναδαστήσασαν, εὐφραίνεται καὶ ἅπασα, τῶν Οὐρα-
νῶν ἡ πληθὺς, ὡς δεξαμένη τὴν ἄσπιλον, καὶ θειοτάτην, καὶ εὐ-
σαν Θεοῦ κατοικήσιν· χαίρει δὲ μᾶλλον καὶ ἀγάλλεται, Ἰησοῦς
Χριστὸς ὁ θεὸς ἡμῶν· ἔς ἀνήγαγε ταύτην εἰς τὰ ἄδυτα βασι-
λεια

ΙΑΡΑ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, ἥλιος ὁ πάμφωτος, ἀστὴρ
αὐγέστατος, περιστρεφὴς ἡ ἀκέραιος ἡ Φιλοθέη, ἡ μύρον εὐσα καὶ μῆλον
πάγχρυσον ἡ δλη μυρίσασα, καὶ χρησιμεύουσα, νοῦν καὶ ψυχὴν καὶ
καρδίαν τε, σὺν τῷ σαρκίῳ, καὶ γενομένη φῶς καὶ ἀπαύγασμα· νῦν
δὲ ἀφείσα τὰ ἐπίκηνρα, ἀνελήλυθεν ἄνω πρὸς Κύριον, καὶ πρροσβύει
ἀπαύστως, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΦΥΤΟΝ ὄρωτον ἐβλάστησε καὶ κλάδον, ἡ Θεία Μητρόπολις τῶν
Ἀθηνῶν ἡ λαμπρά, φέρον καρπὸν εὐωδέστατον, πλήρη χαρίτων, γλυ-
κὸν εἰς γεῦσιν, καὶ θυμηδέστατον, τὴν θείαν καὶ ἄσπιλον, καὶ θεοδό-

ξαστον, τὴν φιλοθέην τὴν πράξει τε, καὶ θεωρίᾳ, κατακρομούσαν ψυχὴν τοῦ σώματος· ἔθεν ἐν ὕμνοις μεγαλύνουσαν, καὶ γεραίρουσαν ταύτης τὴν κοίμησιν, ἐν ψαλμοῖς μελιρρῦτοις, καὶ τερπνοῖς τοῖς μελωδήμασιν.

Δεξ. ἦχος β'.

ΤΩΝ ὑπὲρ ἀγαθῶν, δεξαμένη ἔρωτα, πάντα τὰ ἐν Κόσμῳ τερπνὰ ὑπερεῖδες Θεόληπτε ἐντεύθεν γὰρ τῷ καρπῷ οὐχ' εἶλω, καθάπερ Ἀδὰμ τὸν ἔφιν δὲ ἀποκρουσαμένη δι' ἐγκρατείας, Ἀγγελικῶς τὸν βίον διήνυσας, καὶ νῦν ἐν Οὐρανοῖς ἀλλήλῃ, ἐπαπολαύουσα τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς Θεὸν Ἰλουμένη ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων, ἡγιασμένη Φιλοθέη τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

ΧΑΙΡΕ Μαρία Θεοτόκα ὁ ναὸς ὁ ἀκατάλυτος, μᾶλλον δὲ ὁ Ἅγιος καθὼς βροῦ, ὁ Προφήτης. Ἅγιος ὁ ναὸς σου θαυμαστός ἐν δικαιοσύνῃ.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ Ἀπολυτικίου τῆς Ἀγίας καὶ τοῦ Ναοῦ κοντάκιον Προστασίας τῶν Χριστιανῶν. Τὸ Τρισάγιον καὶ ὁ Ἀπόστολος.

Προκειμένον. Ἦχος πλ. Β'.

Μακάριοι οἳν ἐρέθησαν αἱ ἀνομίαι. — Εὐφρανθήτε ἐπὶ Κύριον. Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί. ἀναμιμνήσκεσθε τὰς πρότερον ἡμέρας ἐν αἷς φωτισθέντες πολλὴν ἀθλήσιν ὑπεμείνατε παθημάτων. τοῦτο μὲν θνητῶν τε καὶ θλίψεσι θεατρῴζομενοι· τοῦτο δὲ, κοινωνοὶ τῶν θνήσκοντων ἀνατρεφόμενων γεννηθέντες καὶ γὰρ τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε· καὶ τὴν ἀρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων ἡμῶν μετὰ χαρᾶς προσεδέξασθε· γινώσκοντες ἔχειν ἐν ἑκαστοῖς κρείττονα ὑπαρξίν ἐν οὐρανοῖς καὶ μένουσαν· μὴ ἀποβάλετε οὖν τὴν παρρησίαν ἡμῶν, ἥτις ἔχει μισθαποδοσίαν μεγάλην· ὑπομονῆς γὰρ ἔχετε χρεῖαν, ἵνα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποιήσαντες κομίσθητε τὴν ἐπαγγελίαν. Ἔτι γὰρ μικρὸν ὄσον ὁ ἐρχόμενος ἤξει καὶ οὐ χρονεῖ· ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται.

Εὐαγγέλιον. Σάββατον τῆς Ζ' ἑβδομάδος ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον

Εἶπεν ὁ Κύριος. Ὁ φίλων πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ

ἔστι μου ἄξιός· καὶ ὁ φίλων υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ, οὐκ ἔστι μου ἄξιός· καὶ ὁσὶ οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιός. Ὁ εὐρών τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτήν· καὶ ὁ ἀπολέσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὕρῃσει αὐτήν. Ὁ δεχόμενος ὑμᾶς, ἐμὲ δέχεται· καὶ ὁ ἐμὲ δεχόμενος, δέχεται τὸν ἀποστείλαντά με. Ὁ δεχόμενος Προφήτην εἰς ὄνομα Προφήτου, μισθὸν Προφήτου λήψεται· καὶ ὁ δεχόμενος δίκαιον εἰς ὄνομα δικαίου, μισθὸν δικαίου λήψεται. Καὶ ὁσὶ ἐάν ποτίσῃ ἕνα τῶν μικρῶν τούτων ποτήριον ψυχροῦ μόνον εἰς ὄνομα μαθητοῦ, ἀμήν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ. Καὶ ἐγένετο ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς διατάσσων τοῖς δώδεκα Μαθηταῖς αὐτοῦ, μετέβη ἐκεῖθεν τοῦ διδάσκειν καὶ κηρύσσειν ἐν ταῖς πόλεσιν αὐτῶν.

θη και θείας διαταγής, επιστηριζούσης αυτήν εις τὴν θεοφιλή και θεά-
ριστον γνώμην. Δέκα χρόνοι ἦσαν τῆς χηρίας της περιαιρέσει, και
οἱ μὲν γονεῖς αὐτῆς ἀρέντες τὰς ἐν γῆ διατριβὰς ἀπήλθον εἰς τὴν ἄλληλ-
ζωὴν, ἡ δὲ Ἁγία ελευθερωθεῖσα ἀπὸ τέτοια ἐμπόδια, και δεξιόσασα
τὸν Θεὸν ἤρξατο ἐν ταπεινοφροσύνῃ πνεύματος ἀσκητικωτέρας δια-
γωγῆς, νηστειαῖς ἀγρυπνίαις και προσευχαῖς σχολάζουσα, και ὡς Φιλό-
πονος μέλιτα εἰργάζετο τὸ γλυκύτετον μέλι τῆς ἀρετῆς, και πρῶτον
μὲν ἐν ὄραματι δι' ἐπιταγῆς τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ πρῶτου κλήτου
οἰκοδομεῖ πορθενῶνα, ἐπ' ὀνόματι τοῦτου τοῦτον τιμήσασα μὲ ἱκανά
κελλία, και ἄλλα ἀναγκαῖα οἰκοδομήματα και περιοχάς, και τὸν ἐτροι-
κοδότη ε μετρίαια και ὑποστατὰ ἱκανά πρὸς ἀναγκαίαν ζωοτροφίαν
τῶν ἐν τούτῳ μοναζουσῶν, ὁ ὁποῖος Παρθενῶν σίττεται ἐν Ἀθήναις
μέχρι τῆς σήμερον Θεοῦ χάριτι κατοικημένος ἀπὸ μοναζούσας Παρθένους
και πλουτισμένος οὐ μόνον ἐ ὑποστατικά διαφρα, και μετόχη, ἀς
προεῖρηται. Ἄλλὰ και με πολυειδή χρυσὸν ἔργα και σκευὴ δια-
τὸς ἐτησίαις ἱεράς τελεταῖς, και ὀλονοκτίας ἀπὸ δουλοῦνται, και πρὸ
τούτων πάντων πεινυρόμενος και ἐγκαλιπ ζῶντος με τὸν Θεσαυρὸν
τοῦ τιμίου αὐτῆς και Ἁγίου Λαυρονου, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀποστειμαμεν-
νον και ἀποταπειμένον εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ Ἱεροῦ Βήματος, παρὰ
πάντων εὐλαβῶς ἀσπαζόμενον, και θαυμαστὴν ἀποκρινὸν τὰ εὐαγγέ-
λις ἐνεργῆ μαρτυρίαν και σημείον τῆς ἀπίστεως. Ὑστερον δὲ μετα τὴν
τοῦ Παρθενῶνος λέγει τελείωσιν πρῶτη αὐτῆς κειραμένη τὴν κόμην,
Φιλοθέη μετανοασθεῖσα, ὡς ἐν στασίῳ τῆς ἀσκήσιως αὐτῆς ἀσκη-
θησε, συταπειμένη μετ' αὐτῆς και τὰς θεομακαρίδας, ὁποῦ εἶχε δου-
τριβουσα ἐν τῷ πατρικῷ αὐτῆς οἴκῳ, αὐτὸς παρ' αὐτῆς προ-αυχημένους
και ποσπερσοκισμένας εἰς τὴν κατὰ Θεὸν παιδείαν, αὐτὴν δὲ ἄλλο
και οὐκ ὀλίγα τῶν ἐν τῇ πόλει περιβλήτων Παρθένων ἀμέσως ἀ-
ποτασοόμεναι τοῖς προσκαίροις και φθειρομένοις τοῦ Κόσμου τούτου
τρικταῖς, και τὸ Μοναχικὸν ἐδιδόμεναι Σχῆμα, ἀπὸ κοθηρομένη τῇ
μακαρία τῆς ἐπεισοσῆτο και ὑπέκκεπτον. Διότι ποῖα ἀκαταστατα
ψυχωσῆρα ζείνης και γλυκύτατα λόγια, ἡ ποῖα τὸ πρῶτον τῆς γνέ-
μης και τὴν πᾶσαν τῶν ἀγαθῶν σύρροίαν κατανοοῖσα δὲν ἤθελεν ἐλ-
κιθῆ ὡς ὑπὸ μαγνητοῦ ὁ σίδηρος; τὸ δὲ εἰς τοὺς δεομένους συμπαθεῖς
και Φλάνθρωπον, και τὴν καθημερινὴν Φροντίδα και ἔγνοιαν, ὁποῦ
εἶχεν ὑπὲρ αὐτῶν ποιόσασα και λέγουσα μετὰ Πικλου, τίς ἀσθενεῖ και
οὐκ ἀσθενῶ; ποῖος ἤθελεν ἡμταρέσει ἀξίως να ἐπαινεσῆ; Τὰ Νοσοκο-
μεῖα και Ἐνοδοχεῖα ὁποῦ ὀλίγον μακρὸν τοῦ Μοναστηρίου ἔκτισεν
εἶναι ἀρκετὸν ταμῆρον τῆς Φιλανθρωπίας ἐκείνης και εὐσπλαγγν-

κατάτης ψυχῆς, εἰς τὰ ὁποῖα εἰσερχομένη ἡ ἴδια αὐτῆ ἐπεπέπτετο τοὺς
διαφόρους νοσήματα κατοχομένους, οὐ μόνον μετὰ τὰ πρὸς τροφήν
και σωματικὴν ἀνάγκασιν ἀναγκαῖα, ἀλλὰ και με παρημποθητικά και
εὐαγγελικά λόγια, διατρέφοντα τὴν ψυχὴν, γινουμένη τὰ πάντα τοῖς
πᾶσι, ἵνα τοὺς πάντας κερδήσῃ κατὰ τὸν Παῦλον, ἡ τοὺς πλείονας.
Οὕτω γὰρ ὑπὸν ὑπὸ τῆς πηγῆς πολυεύμομος ἄλευρος και συμπαείας τῆς
Ἁγίας γνομιζομένης και λεγομένης, και πίντων τῶν χορηζόντων πρὸς
αὐτὴν συρροέντων συνέβη τὸ Μοναστήριον να κατανήσῃ εἰς ἐσχάτην
πικωείαν και αἱ ἐν αὐτῷ μοναζουσαι ἀρχισαν να γογγύζουσι κατὰ τῆς
Ἁγίας, και να μικροψυχουσι δια τὴν στέρησιν τῶν πρὸς ζῆν ἀναγκασίων,
ἀλλ' ἡ Θεοχαρίτωτος αὐτῆ δὲν ἔπαιεν ἀπὸ τοῦ να τὰς νοουθετῆ λέγουσα
ὅτι να ἔχουσι πίστιν εἰς τὸν Θεὸν, τὸν και τοὺς νεοσοῦς τῶν κορά-
κων τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτὸν διατρέφοντα, και να στέκασιν σταθεραὶ
εἰς τὰ ἀψευδέστατα αὐτοῦ και πανάγια λόγια, ὁποῦ λέγουσι Ζητεῖτε
πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ και τὴν δικαιοσύνην και ταῦτα πάντα
προσθεθήσεται ὑμῖν. Τὸ ὁποῖον και ἔγινε μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐκπρά-
κτως δια μέσου δύο ἀρχόντων, ὁλίγους κατὰ θεῖαν νεῖσιν ἤλθον
χάριν προκυνήσεως εἰς τὸ Μοναστήριον, και ἔδωκαν τῇ Ἁγίᾳ μὲν
πλουσιοπάροχον ἐλεημοσύνην, και ἔπειτα αἱ ἀδελφαὶ ἐδόξασαν τὸν πλου-
ταδότην Θεὸν, και εὐχαῖσασαν τὴν πρὸς αὐτὸν τῆς Ἁγίας ἀδίστα-
κτον πίστιν. Ἦσαν δὲ κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ ὑπὸ τοῦ Ἀγαρη-
νοῦς γυναῖκες αἰχμαλώτοι ἀπὸ διαφόρους τόπους ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ
τὴν συμπάθειαν και φιλανθρωπίαν, και τοὺς πειρασμοὺς κινδύνους,
ὁποῦ ὑπὲρ τῆς ἐκείνων σωτηρίας και ἀναρρῦσεως, ὑπέμεινε ἡ ἀεί-
μνηστος, πᾶς λόγος ἀδυνατεῖ πρὸς ἀξίαν να παραστήσῃ ἡμῖς ὁμοῦς ἐν
ἐκ πολλῶν εἰπόντες, θέλομεν κάμει τοὺς ἀναγινώσκοντας να συμπερά-
νουν ποιατὴν ζῆσιν και πόθον εἶχεν ἡ ὄντως Φιλόθεος Φιλοθέη ὑπὲρ
τῆς τῶν ἀελφῶν σωτηρίας, Τεσσαρες γυναῖκες αἰχμαλώτοι ἀκούσασα
τὴν τῆς Ἁγίας φήμην, και εὐκαιρίας τυχοῦσαι, ἐδραπέτευσαν ἀπὸ τοὺς
αὐθέντας τους, ὁποῦ τοὺς ἐβίαζαν εἰς τὴν τῆς Πίσσεως ἐξάρνησιν, και
κατέφυγον πρὸς αὐτὴν. Ἦ ὁποῖα μετὰ τὴν συνηθισμένην της εὐμένεων
και φιλοφροσύνην αὐτὰς ὑποδεξαμένη, και νοουθετήσασα ἱκανῶς εἰς τὸ
να στέκουσι ἀνδρεία εἰς τοὺς ὑπὲρ Πίσσεως κινδύνους, και να μὴ λυ-
ποῦνται πολλὰ δια τὴν δουλείαν, ἐπαρτηροῦσε καιρὸν ἀρμόδιον εἰς
τὸ να τὰς κατευοδόσῃ εἰς τὰς ἰδίας αὐτῶν πόλεις. Οὐ πολὺ τὸ ἐν μέσῳ
και οἱ κύριοι τῶν φυγάδων μαθόντες τὰ γενόμενα, ὤρμησαν ὡς ἄγριοι
θηρες εἰς τὴν κέλλαν τῆς Ἁγίας και ἀρπάσαντες αὐτὴν, και τοι γε οὐσαν
κλυοπετῆ ἡμέρας πολλὰς, παρέστησαν τῷ τότε ἡγεμόνι, Μουσοουλμάνῳ
και αὐτῷ ὄντι, και τὴν ἐβαλαν εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν. Ἦ δὲ χαρεῖσα

ἐπὶ τούτῳ μᾶλλον ἢ λυπηθεῖσα, ἦτο ἐτοίμη νὰ θυσιάσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν, παρὰ νὰ προδώσῃ τὰς ἰκετίδας ἐκείνας γυναῖκας. δεικνύουσα ἐμπράκτως τὴν λέγουσαν, ἐν Εὐαγγελίοις φωνῆν. Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις θῆ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπερ τῶν φίλων αὐτοῦ. Πῶς ἤθελε κρίνει ὀλιγώτερον τοῦτο ἀπὸ ἐκεῖνο, ὅπου ἔκαμα πάλαι ὁ μέγας Πατὴρ ἡμῶν καὶ Οὐρανοφαντῶν Βασιλεῖος; Οὗτος γὰρ διὰ μίαν χήραν γυναῖκα τῶν Εὐγενῶν, ὅπου ἐβάζετο τότε ἀπὸ τὸν ὑπαρχον εἰς δευτέρου γάμου κοινωνίαν, καὶ εἰς διαφέντευσιν τῆς οἰκείας σωφροσύνης κατέφυγε πρὸς αὐτόν, ἀντίστη γεννοιοφρόνως καὶ μετὰ χαρᾶς πρότερον ἤθελε προτείνει εἰς σφαγὴν τὸν αὐχένα, παρὰ νὰ προδώσῃ τὴν σώφρονα ἐκείνην χήραν καὶ περὶ τούτου ἀνάγνωθι καὶ στοχάσου, πόσον ὑπερβαυμάζεται εἰς τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ λόγον, ὅπου συνέγραψεν ὁ ἐμότροπος αὐτῷ καὶ συγχρόνως Γρηγόριος ὁ Θεολόγος.

Τῇ ἰσαύριον πάλιν συναγεται πλῆθος πολὺ τῶν Ἀγαρηῶν, καὶ ὡς κατὰ τοῦ Κυρίου πάλαι οἱ Ἰουδαῖοι ἐβδὼν τό, Ἔνοχος θανάτου ἐστὶ, τότε ὁ ἡγεμὼν ἐκβαλὼν τῆς φυλακῆς τὴν Ἁγίαν τῆς ἐπρόβαλε νὰ διαλέξῃ ἀπὸ τὰ δύο τὸ ἐν, ἦτοι δηλονότι τὸν διὰ ξίφους θάνατον, ἢ τὴν ἐξόμασιν τῆς θειοτάτης καὶ εὐαγοῦς ἡμῶν Λατρείας. Ἄλλ' ὡς τῆς ἐκεῖνου ἀνοίας καὶ ματαιοφροσύνης, εἰς πάλιν πέτραν τὰ βέλη τῆς ἀθείας ἐδοκίμασε νὰ ρίψῃ ὁ δεσπότης. Ἐγὰρ, λέγει, ὦ ἡγεμῶν, διψῶ νὰ ὑπομείνω διάφορα εἶδη κολαστηρίων διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἰὸν ὅποιον ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας Θεὸν ἀληθινὸν καὶ ἄνθρωπον τέλειον λατρεύω καὶ προσκυνῶ, καὶ μοῦ κάμνεις μεγάλην χάριν, ἂν μίαν ὥραν προτίτερα μὲ ἤθελες ἐξαποστείλῃ πρὸς αὐτόν διὰ τοῦ Μαρτυρικοῦ τοῦδε Στεφάνου. Μὲ τέτοια λόγια τῷ τυράντῳ ἀποκριθεῖσα ἡ τρισοβλία καὶ φερώνυμος Φιλοθέη, βέβαια ἐντὸς ὀλίγου ἤθελες τελειωθῆ διὰ Μαρτυρίου ἀνίσως καὶ μετ' οὐ πολὺ κατὰ θεῖαν ἀντικρυς βούλησιν δὲν ἤθελεν προφθάσει τι ἐς τῶν Χριστιανῶν, καὶ τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν ἐρευνήσαντες, καὶ τὸν κριτὴν καταπρυθάναντες ἤθελεν τὴν ἐλευθέρωσι, καὶ οὕτως ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἴδια ἡ Ἁγία Μάρτυς ἀναίμακτος, καθὼς ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου ὁ Μυροβλύτης Νικόλαος, καὶ πάλιν μετὰ πολλῶν ἐτῶν περιόδους ὁ Παλαμῆς.

Τέτοια περιστατικὰ ἀρὰ γε νὰ ἐπροξένησαν εἰς τὴν Ἁγίαν καμμίαν ψυχρότητα, ἢ ἀμέλειαν εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς; οὐδαμῶς. Ἄλλ' ἐκτοτε πάλιν ἡ Παμμακάριστος τῶν μὲν ὅποθεν ἐπιλανθανομένη, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπιπεινομένη, δὲν ἔπαυε καθ' ἐκάστην ἀπὸ τὰς συνηθισμένας τῆς ἀγαθοεργίας, οὐ μόνον τὴν ἰδίαν τῆς ψυχῆν κατακο-

μοῦσα μὲ ὄλην τὴν καλλονὴν καὶ εὐπρέπειαν τῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων τοὺς μὲν ἐπιστηρίζουσα εἰς τὸ καλόν, τοὺς δὲ βελτιοῦσα καὶ εἰς μετάνοιαν ἄγουσα, διὰ τοῦτο καὶ ἀποστολικῶς διεπέρασεν εἰς τὴν νῆσον Τῆσαν, ἐνθα πρὸ πολλοῦ εἶχεν οἰκοδομημένον Μετόχιον δὲ νὰ ἀποστείλῃ τὰς μοναζούσας ἐκείνας Πιρθένους, ὅπου εἶχον φόβον ἀπὸ διαφόρους αἰτίας νὰ διατρίβωσιν ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐπιμείνασα ἐκεῖ χρόνον οὐκ ὀν, καὶ τὰς ἀσκουμένας ἀδελφὰς θαυμάσιως κατηχήσασα εἰς τῆς Μοναχικῆς ζωῆς τὴν ἀκρίβειαν, ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας. Τίς νὰ ἀριθμῆσῃ πλέον τὰ μετὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτῆς ἔνθεα κατορθώματα; τὴν εἰς τοὺς δεομένους ἀφθονίαν, τὸ φιλόξενον, τὰς παννυχίους στάσεις, τὴν ἐγκράθειαν; Οὕτως οὖν ἐν πράξει καὶ θεωρίᾳ τελείως τὸν ἑαυτῆς βίον ρυθμίσασα, ἠξιώθη παρὰ Θεοῦ νὰ ἐπιτελῆ καὶ θαυμάσια ἀπὸ τὰ ἧποῖα θέλομεν εἰπεῖ ἐν εἰς μικροῦσαν.

Νεανίας τις ποιμὴν προβάτων, δεδομένος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς κλεψίας καὶ ἄλλας ραδιουργίας κατὰ Θεοῦ παραχώρησιν κατεκοιμήθη ὑπὸ Σατανᾶ, ὅθεν γυμνὸς καὶ τετραχηλισμένος ἐφέρετο εἰς τὰ ὄρη καὶ σπήλαια, θέαμα ὄντως ἐλεεινόν. Πολλάκις δὴν ἤγχετο εἰς τὸν ἑαυτὸν του ἐσύχναζεν εἰς τὰ περίεξ Μοναστήρια διὰ νὰ εὕρῃ ἰατροίαν τοῦ πάθους του, πλὴν εἰς μάτην. Τέλος πάντων παρ' ἄλλων ὀδηγηθεὶς προσήλθε καὶ τῇ Ἁγίᾳ, ἡ ὅποια εὐσπλαγχνισθεῖσα αὐτόν, μετὰ συντόνου καὶ ἐκτενοῦς προσευχῆς τὸν ἐλύτρωσε τῆς διαβολικῆς ἐκείνης μάστιγος καὶ νουθετήσασα αὐτὸν ἱκανῶς τὸν ἐκοίτησε καὶ Μοναχόν, καὶ οὕτως ἐπέραςε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του ἐν μετάνοιᾳ καὶ ἀσκήσει, θαυμαζόμενος ὑπὸ πάντων. Πολλοὶ λοιπὸν τόσον ἐκ τῆς ἰδίας πολιτείας τῶν Ἀθηναίων, ὅσον καὶ ἐκ τῶν περίεξ κομῶν ἀκούοντες τὴν φήμην τῆς Ἁγίας προσερχόμενοι ἐλάμβανον ψυχικὰς καὶ σωματικὰς ἰατροείας, ὅθεν διὰ τὴν τοιαύτην ἐνόχλησιν καὶ διὰ τὸ πλῆθος τῶν Μοναζουσῶν, ὅπου καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἠϋξάνον, καὶ ἐστενοχωρεῖτο τὸ Μοναστήριον, ἐπαραινῆθη ἡ Ἁγία καὶ ὠκοδόμησε καὶ ἕτερον μακρὰν ὀλίγον τῆς πόλεως εἰς τόπον λεγόμενον Πατήσια, πρὸς τελευταίαν ἡσυχίαν τῶν ἀδελφῶν, εἰς τὸ ὅποιον συγκαζούσα συνφιλοσόφως καὶ συνησκέετο μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὴν. Ὅπως δὲ ἠξιώθη ἡ Ἀσίμνηστος καὶ μαρτυρικοῦ ἤδη τέλους, ἀκούσατε.

Τῶν ἐκ τῆς Ἁγᾶς τινὲς τρέφοντες πρὸ πολλοῦ κατ' αὐτῆς μῖσος καὶ ἔχθραν ἀείκαστον διὰ τὰς αἰτίας ἐκείνας ὅπου ἐν προομίῳ εἰρηκάμεν, ἐπῆγαν διὰ νυκτὸς εἰς τὸ ἐν Πατησίοις εἰρημένον Μονῶριον (ἔτυχε δὲ τότε νὰ ἐπιτελῆται ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν νὰ προσμένωσι τῷ Θεῷ Ναφ ὀλονύκτιον ἀκολουθίαν ποιῶ-

σαι) και εισηγήσαντες πέντε ἐξ' αὐτῶν, ἤρπασαν τὴν Ἁγίαν, καὶ ἀπὸ τῶν περισσῶν μίαιμις και τὰ τραύματα τὴν ἄφησαν σχεδὸν ἡμιθανῆ. Ἡ δὲ ἐπὶ τούτῳ πολλὰς εὐχαριστίας τῷ Θεῷ ἀναπέμφασα, μετ' ὀλίγον καιρὸν τῶν πληγῶν ἐκείνων ἐδέξατο τὸ μακρὸν τέλος, και ἀπῆλθε πρὸς τὸς Οὐρανίους Χωροστασίας κατὰ τὸ χριστιανὸν πεντακοσιοστὸν ὀγδοηκοστὸν ἔνατον ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς δεκάτην ἑνάτην.

Μετὰ δὲ εἴκοσιν ἡμέρας τῆς αὐτῆς κοιμήσεως ἐμίρισεν ὁ τόπος ἐκεῖνος, ἐν ᾧ κατέκειτο τὸ σῶμα αὐτῆς, ὁμοίως και τῆς Ἀνκομιδῆς μετὰ ἐνιαύσιον παραδρομὴν γενομένης, εὐρέθη τὸ τίμιον αὐτῆς Λείψανον εἶπον και ἀκέραιον, καθὼς τὴν σήμερον φαίνεται, και μύρου εὐώδους μεμεστωμένον εἰς λαμπρὰν ἀπόδειξιν τῆς θεοφύτου αὐτῆς και ἐναρέτου διαγωγῆς, δόξαν τε και αἶνον τοῦ Παντοδυνάμου και Παναγὰου Θεοῦ, εἰς τιμὴν και καύχημα τῆς Ὁρθοδόξου και ἀμωμήμου ἡμῶν Πίστεως.

Αὐτὰ εἶναι, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τῆς ἀοιδίμου και ὄντως Φιλοθέου Φιλοθέης τὰ ἐνθεα κατορθώματα, τὴν ὁποίαν ἂς ἀγωνίζεσθαι καθ' ἑναὶς νὰ μιμῆται τὸ κατὰ δύναμιν ὃ μὲν τὸ εἰς τοὺς δεομένους αὐτῆς κοινατικὸν και εὐμετάδοτον, ὃ δὲ τὸ ἐν πειρασμοῖς και θλίψεσι καρτερικὸν και εὐχάριστον ἄλλος τὸ ἐν νηστείαις και προσευχαῖς οἶον ἀσώματόν τε και ἄυλον, και ἄλλος ἄλλο, ὡς ἕκαστος ἔχει κλίσεως και δυνάμεως, και ἂς μὴ προφασίζόμεθα προφάσεις ἐν ἑμαρτίαις λέγοντες, ὅτι τάχα αὐταὶ αἱ θεάρεστοι και ἐνάρετοι πράξεις ἐγένοντο τὸν τότε καιρὸν, και τώρα ἡ φύσις ἠσθένησε, ἔνεκα τῶν Κοινωνικῶν ἀνωμαλιῶν. Αὐταὶ αἱ αἰτιολογίαι εἶνε μάταιαι και διαβολικαί. Διότι ὁ Θεὸς ὡς Παντοδύναμος και πανάγαθος ἐπίσης πάντοτε δίδει εἰς ὅλους τὴν χάριν του και θέλει πάντας σωθῆναι, παρ' ἡμῶν δὲ μόνον τὴν προαίρεσιν, και τὴν κλίσιν τῶν καλῶν ἀπαιτεῖ, καθὼς τὸ βλέπομεν και ἀπὸ ἄλλα παραδείγματα, μάλιστα ἀπὸ τὴν προκείμενην Ἁγίαν. Δὲν ἦτο και αὐτὴ φύσεως ἀσθενεστερῶς, καθὸ γυνή; Δὲν ἦτο εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, καθ' ὃν τὴν σήμερον και ἡμεῖς; Δὲν ἀπῆντηε τόσους πειρασμούς, και ἐμπόδια εἰς τὸν δρόμον τῆς πολιτείας τῆς; Ἄλλ' ὅμως κανένα ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ παραλύσῃ και νὰ ψυχράνῃ τὴν ζῆσιν και ἀγάπην ὁποῦ εἶχε πρὸς τὸν Θεόν. Δὲ τούτο και

ἡμεῖς ἂς ἴγωνισθῶμεν τὸν δυνατὸν τρόπον, νὰ προσφέρωμεν εἰς τὸν Θεὸν κανένα καρπὸν ἄρετης, διὰ νὰ μὴ ἐλθῃ καιρὸς νὰ μετανοήσωμεν ἀνωφελῶς. Ἄ, ἐκριζώσωμεν και ἡμεῖς ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας τὰ πάθη ἐκεῖνα, ὁποῦ εἶναι ἀναπολόγητα και παρὰ Θεῷ και παρὰ ἀνθρώπου λέγω τὸν φόβον, τὴν κατάκρισιν, τὴν μνησικακίαν, διὰ νὰ μὴ ἠδύλαμεν γέννη ἔνοχη τῆς μίαιμις κολάσεως, ἀλλὰ θεαρέτως πολιτευόμενοι, ἠθελῶμεν ἐξουστῆ τῆς Ἐπουρανίου Βασιλείας χάριτι και φιλανθρωπῶς τῆς ὑπερφάνου και Παναγίας Τριάδος, και διὰ προσβειῶν τῆς Ὁσίας και Θεοφάνου Μητρὸς Φλοθῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα τοῦ Πρωτοκλήτου και πάντων τῶν Ἁγίων.

Ὁ ἐν Ἀθήναις Παρθενῶν τῆς ἁγίας, ὃ εἰς τιμὴν τοῦ πρωτοκλήτου Ἀνδρέου τοῦ Ἀποστόλου κτισθεῖς, και μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς καταδαφισθεῖς, εὐρίσκοντο εἰς τὰ εἱρεῖα και τινα θολοτὰ δαμάται κύκλω κατοικούμενα ὑπὸ πλαιπύχων τινῶν οἰκογενειῶν μέχρι τοῦ 1891. Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1893 ἐκαθορίσθη και ἀνοικοδομήθη ὃ ἦδη Ἱερὸς ναὸς και τὸ ὑπόλοιπον τοῦτο μέρος εἰς περικαλεῖς οἰκοδομὰς, τῶν τε γραφείων τῆς Ἱερῆς Συνόδου και τῆς τοῦ ἁγ. Μητροπολίτου κατοικίας ὑπὸ τοῦ ἐν μακαρία τῇ λήξει πρώην μητροπολίτου Ἀθηνῶν Γερμανοῦ Καλλιγᾶ, Κεραλλῆνος ἀφήσαντες μνήμην ἀξίαν τῆς αὐτοῦ Ἱεραρχίας τὸ λαμπρὸν τοῦτο οἰκοδόμημα. Τὸ δὲ σεβάσμιον και χαριτόβρυτον τῆς ἁγίας λείψανον κεῖται ἐν λάρνακι πάντη καταλλήλῳ εἰς τὸν παραπλεύρως τῆς Μητροπόλεως Ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου. Εἰς τὴν μνήμην αὐτῆς ἀνίσταται ἡ λάρναξ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν. και τίθεται εἰς προσκύννησιν πάντων, εὐρίσκομένου προσώπου τινὸς ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Μπενιζέλων και Ἰσταμένου ἐκεῖ παραπλεύρως δπερ ἀνοίγον με τὴν κλεῖδα τὴν λάρνακα και κλεῖον ταύτην εἰς τὸ τέλος τῆς Ἱεραρχίας ἀναχωρεῖ.

Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων πατέρων ἡμῶν και τῆς Ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Φιλοθέης και πάντων τῶν Ἁγίων Ἀμῆν.

Ἀποστόλων τοῦ Ἁγίου Θεοῦ.
Ἦχος δ'. Τὸ πικρὸν κατὰ λάζον.

Ἰνδῶν τὸν Ἀπόστολον, καὶ Μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἔνδοξον Δίδυμον, ἀνευφημοῦμεν λαμπρῶν, Θωμᾶν τὸν ἀοίδημον· οὗτος γὰρ παραδέξως, τὴν πλευρὰν τοῦ Δεσπότη, χεῖράς τε ψηλαφήσας, καὶ τοὺς πόδας συγγρόνως, εἰς πίστιν ἀσφαλὴν καὶ στερρὰν, πάντας ὠδήγγειεν.

Ἁγίου Ὀνουφρίου καὶ Πέτρου τοῦ ἀθανάτου.
Ἦχος γ'. Τὴν ὁρατότητα.

Τὸν παναοίδημον, νῦν καὶ ἐπάγγελον, τὸ τῶν Ὁσίων τε, κλέος καὶ καύχημα, τὴν τῶν Πατέρων καλλονήν, Ὀνούφριον τὸν Αἰγύπτου λύχνον τὸν ὑπέρλαμπρον, ἀσκητῶν τὸ ἀγαλάισμα, Πέτρον τε τὸν ἔνδοξον, τὸν ἐν Ἄθῳ ἀσκήσαντα, τοὺς στόλους Ἐκκλησίας ἀληθῶς, πάντες ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν.

(Νικόλαος Ἀβούρης. Ἱεροκήρυξ Ζακύνθου.)

ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Τί ἀναγινώσκουν σήμερον οἱ υἱοὶ καὶ αἱ θυγατέρες μας τὸ εἶπομεν ἤδη, καὶ εἰς ἄλλας ἐκδοθείσας παρ' ἡμῶν ἀκολουθίας. Ἦδη θὰ ἐμιλήσωμεν διὰ τοὺς διαφόρους καπήλους τοῦ ἐντύπου. Οἱ διάφοροι κάπηλοι τοῦ ἐντύπου, ἐπιδιώκοντες νὰ τραφοῦν καὶ νὰ πλουτήσουν οὐχὶ δι' ἐργασίας ἐντίμου καὶ ἀξιοπρεποῦς, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν χθαρμῶν ἐνστικτῶν καὶ κλίσεων τῆς νεολαίας, ἀνακυλλίου, ὡς οἱ χοῖροι, κάθε ἀνηθικότητος βόρβορον, μαραινόντες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅτι ἀγνὸν καὶ παρθενικὸν ἐμφανίζει ἡ νεανικὴ ἡλικία καὶ συμπαρασύροντες εἰς τὴν κακοήθειαν καὶ τὴν διαφθορὰν τὴν νέαν γενεάν, ἀπὸ τὴν σωματικὴν, τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν πνευματικὴν ἀλκὴν τῆς ὁποίας ἀναμένομεν τὴν ἠθικὴν τῆς κοινωνίας μας ἐξόψωσιν.

Ἄλλ' ἐὰν εἰς τὴν νεολαίαν μας παρέχεται τοιαύτη πνευματοκτόνος καὶ ἠθοφθόρος τροφή, ἃς μὴ νομισθῆ διὰ καὶ αἱ τάξεις τῶν βιβλιοφίλων πρεσβυτέρων ἐκλέγουν κατὰ κανόνα τὰ ἀριστα ἀπὸ τὰ βιβλία, τὰ ὁποία εἶνε ἐκτεθειμένα εἰς τὰς προθήκας τῶν βιβλιοπωλείων. Ἢ,

μᾶλλον, κάθε ἄλλο βιβλίον ἡμπορεῖτε νὰ εἶδατε εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων ἀναγνωστῶν, ἐπὶ τῆς τραπεζῆς ἢ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ, τῶν. παρὰ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε τὸ πρῶτιστον καὶ τὸ ἀπαραίτητον μεταξὺ τῶν βιβλίων τῶν, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον κατ' ἐξοχὴν ἐξευγνίζει τὸν ἄνθρωπον, ἐξυψαί τὴν ψυχὴν του καὶ ἱκανοποιεῖ τὸ πνεῦμα του καὶ ἐπαναπαύει τὴν ψυχὴν του.

Ἐννοοῦμεν τὸ Εὐαγγέλιον.

Τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ κατ' ἐξοχὴν βιβλίον τῆς ἀνθρωπότητος, εἶνε τὸ μᾶλλον ἀγνοούμενον ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἀναγιγνωσκούσῃ κοινωνίᾳ. Εἶδατε ποτε νὰ κρατῆ αὐτὸ τὸ μικρὸν βιβλίον; Τὸ ἀνεκαλόψατέ ποτε πρόχειρον ἐπὶ τοῦ γραφείου τῶν γνωρίμων σας; τὸ διεκρίνατε εἰς τὴν βιβλιοθήκῃν τῶν ἢ ἐν πρυθηνᾷ εἶδατε, τὸ εὐρήκατε μεταχειρισμενον καὶ ἀξεσκόνηστον; Ὁ Ἕλλην λόγιος ἐλάχιστα τὸ γνωρίζει· ὁ εἰκοκύρης καὶ ἡ οἰκοκυρά ἐν τυχὸν τὸ ἐκληρονόμησαν ἀπὸ τοῦς γονεὺς ἢ πάππους τὸ φυλάττουσιν εἰς τὸ εἰκονοστάσιον κατὰ κλειστον, εἰ δὲ νεαρὸί βλαστοὶ οὐδέποτε ἤκουσαν τὴν οὐσασιν τῶν γονέων τῶν νὰ τὸ ἀναγνώσουν καὶ νὰ μάθουν τί εἶνε τὸ ἱερὸν αὐτὸ κειμήλιον τὸ ὅποιον κρατεῖ ἀθικτον μία εὐλάβεια ἀμαθίης.

Καὶ ἡ ἀγνοία τοῦ θαυμαστοῦ αὐτοῦ βιβλίου δὲν ὀφείλεται εἰς ἑλλειψιν φιλομαθείας. Ἀπ' ἐναντίας, ἡ φιλεμάθειά μας εἶνε τόσοσ μεγάλη καὶ τόσοσ ἀκράτητος, ὥστε νὰ μὴ θεωρῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας μορφωμένον, ἐὰν δὲν παρακολουθῶμεν τὰς νέας ἐκδόσεις, ἐὰν, πρὸ παντός, δὲν ἀναγνώσωμεν τὰ προϊόντα τῶν ξένων φιλολογιῶν, ἐὰν δὲ καυχῆθῶμεν εἰς τὰς συναναστροφάς μας ὅτι ἀνεγνώσαμεν τὸ δεῖνα μυθιστόρημα τοῦ τάδε Γάλλου ἢ Ἰταλοῦ συγγραφέως καὶ ἐὰν δὲν ἐκφράσωμεν τὴν ἐκπληξίν μας ἔταν ἀκούσωμεν ἀπὸ τὸν φίλον μας ἢ τὴν φίλην μας ὅτι ἀγνοεῖ τὸ νέον ἔργον τοῦ τάδε συγγραφέως τῆς μόδας.

Εἴμεθα λοιπὸν φιλομαθεῖς καὶ ἀναγινώσκουμεν, ἀλλ' ἀγνοοῦμεν τὸ πρῶτιστον τῶν βιβλίων, τὸ ὅποιον, ἐξ ἀντιθέτου, ἐν καὶ ἐγρᾶφῃ πρωτοτόπος εἰς τὴν ἔθνικὴν ἡμῶν γλῶσσαν, φιλοτιμοῦνται νὰ γνωρίζουν οἱ ξένοι. Διότι οἱ ξένοι εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐξετίμησαν καὶ ἐκτιμοῦν καὶ ἀναγινώσκουν καὶ μελετοῦν ὅτι ἡμεῖς, μολονότι ἰδικὸν μας, ἑλληνικόν, φυλάττομεν σφραγισμένον καὶ ἀγνοοῦμεν τὸ περιχόμενόν του.

Καὶ ὄχι μόνον ἐκμεταλλεῦνται τὸ θησαυρόν μας αὐτὸν οἱ ξένοι, ἀλλὰ καὶ φιλοτιμοῦνται καὶ νὰ μεταφράζουσιν τὸ Εὐαγγέλιον εἰς ἕλας τὰς γλώσσας καὶ νὰ τοῦ διαδίδουσιν εἰς ἕλους τῆς οἰκουμένης τοὺς λαοὺς διὰ νὰ κάταστήσουσιν γνωστὰς τὰς θείας τοσ ἀληθείας, νὰ διαχύσουσιν καὶ εἰς ἄλλους τὸ φῶς καὶ νὰ παρηγορήσουσιν καὶ νὰ ἀναπαύσουσιν ὅσους

τὸ θανάτῳ περισσότερας καρδίας καὶ ψυχᾶς. Ἑκατομμύρια δολλαρίων καὶ λίτρῶν δαπανῶνται πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐν Ἀμερικῇ, Ἀγγλίᾳ καὶ ἄλλαχοῦ. Καὶ χάρις εἰς τὸν ζῆλον αὐτῶν τῶν διαφόρων Ἐταιρειῶν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τὸ Εὐαγγέλιον εἶνε σήμερον διαδεδομένον εἰς ἕλον τὸν κόσμον, καὶ τὸ ἀναγινώσκουν ὅλοι αἱ κοινωνικαὶ τάξεις καὶ ἡλικίαι.

Εἶνε τι τῶν συνηθεσάτων ἢ ἐν ταῖς ἀγγλικαῖς οἰκογενεαῖς ἀνάγνωσις τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἰδικῶς κατὰ τὰς Κυριακάς, δὲν ὑπάρχει δ' ἐν Ἀμερικῇ ἑωμέτιον ξηνοδοχείου εἰς τὸ ὅποιον ὁ ἐπισκέπτης νὰ μὴ εὐρίσκη ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ Εὐαγγέλιον με εἰδικῆς ὁδηγίας τί ν' ἀναγνώσῃ ἀπὸ αὐτοῦ δι' ἐκείστην περίστασιν. Καὶ διὰ νὰ μὴ λείπη ἀπὸ πούθεν ἀκόμη ἡ Ἁγία Γραφή, μέσθ εἰς τὰ ἐπιτικτόρια, εἰς τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς καὶ παντοῦ ὅπου γίνεται δημοσία συνάθροισις καὶ εἰς αὐτὰ τὰ πλοῖα βλέπει τις ἀναγεγραμμένα ρητὰ ἀπὸ τὸ βιβλίον αὐτὸ τῆς ζωῆς.

Μόνον δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, εἰς τῶν ὁποίων τὴν θείαν γλῶσσαν ἐγράφη τὸ πρωτότυπον τοῦ θείου αὐτοῦ βιβλίου, μόνον δι' ἡμᾶς εἶνε ἄγνωστον τοῦτο. Ἀκούμεθα ν' ἀκούωμεν περικοπὰς του μόνον ὅταν κατὰ τὰς ἑορτὰς ἐπισκεπτώμεθα ἕλοι, καὶ ἐπομένως, καὶ αὐτὴν τὴν ἀραιὰν γνῶσιν τοῦ περιεχομένου του δὲν τὴν ἔχομεν ἕλοι μας. Ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαζομένους προνοοῦν νὰ φύγουν πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Εὐαγγελίου ἢ καὶ, ἂν παραμείνουν εἰς τὸν ναόν, δὲν πολυπροσέχουν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ ἄρα δὲν ὠφελοῦνται ἀπὸ αὐτῆν. Εἰς τὰ σχολεῖά μας ἐπ' ἰσῆς πολὺ ὀλίγη προσοχὴ δίδεται εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἀπόφοιτοὶ των οὔτε γνωρίζουν καλὰ-καλὰ τί εἶνε τὸ βιβλίον τοῦτο.

Τὸ φαινόμενον εἶνε, ὁμολογουμένως, πολὺ λυπηρὸν. Καὶ ἕκαστος ἂς ἔχη ὑπ' ὄψιν του καθ' ἕλον του τὸν βίον ἐν καὶ μόνον βιβλίον: τὸ Εὐαγγέλιον.

